

BELANGRIJK

Deze tekst mag gratis gelezen, gedownload en vermenigvuldigd worden.
Wie deze komedie wil opvoeren dient contact op te nemen met [SABAM](#).

PETER IN DE ETHER

Komedie van Hilda Vleugels

in 2 bedrijven

voor 5 dames, 5 heren

DECOR

radiostudio met ontvangkamer

Achteraan: de radiostudio. D.i. een raam waarachter een kleine radiostudio met één stoel voor de spreker/DJ. (*Buiten koptelefoon en micro hoeft geen apparatuur zichtbaar te zijn; de spreker of DJ is zichtbaar voor het raam.*)

Deur naar de radiostudio, met boven de deur een lampje "on air".

Rechts: inkom van Radio Polka. (*overdag kan iedereen binnen en buiten*)

Links: deur naar privé gedeelte, daarnaast een ingebouwde frigo met enkele kastfronten (*deze kasten hoeven niet open te kunnen*) De frigo is een toegang naar de coulissen (*zie act 2 v/h 2° bedrijf*)

Midden: tafel met apparatuur voor interviews (laptop, 2 micro's, 2 koptelefoons, handsfree telefoon op basisstation en schakelpaneel met knop waarmee men de radio kan aan/uit zetten), stoelen, sofa, geluidsboxen. Op de tafel een schrijfgerief en schaar.

Voor de deuren ligt een dweil. Ergens een vuilnisbakje.

PERSONAGES

LAURA: afgestudeerde jongedame, schuw en verlegen

SANDRA: oudere zus van Laura, flapuit

GASTON: vader van Laura en Sandra. Stuntelige radiopresentator. Kent geen Engels.

CONNIE: moeder van Laura, heeft smetvrees

PETER: nieuwe DJ, speelt voortdurend komische typetjes

JULIA: volkswrouw, DJ, tante van Peter

KEVIN: basgitarist in heavy metalband (*lang haar, tattoos, kettingen, buttons, [pins](#), [spikes](#), enz.*), niettegenstaande zijn uiterlijk een naïeve softy

SUZANNE: oudere vrouw, antiek gekleed, winnares van “The Voice van Vlaanderen”

MICHEL: zanger & muzikant, groot ego, vormt duo met Roland

ROLAND: zanger & muzikant, komisch sullig

Nota over de muziek: de opgegeven muziek kan/mag vervangen worden door andere nummers. Alleen het verschil in muziekkeuze van de twee generaties zou moeten behouden blijven.

1° BEDRIJF

(Muziek: “Reet petite” van Jacky Wilson Het geluid in de ontvangstruimte staat aan. Gaston danst, shaket, rockt door de ontvangruimte. Hij gaat helemaal op in muziek. Net voor het einde rent hij naar de microfoon in de studio, deur dicht, on air lampje aan.)

GASTON: *(hijgend en stuntelig)* Ziezo beste luisteraars, u luistert nog steeds naar Radio Polka op 109.9 FM. U hoorde zojuist het liedje “Riete petiet” van Jacky Wilson. En nu rusten we even uit met een kalm nummertje. Hier komt: “Unchained melodie” van de *(“Richteous Brothers” Vlaams uitgesproken)* “Richte-ows brodders”.

(Lampje on air uit, Gaston gaat naar de frigo, opent frigo. Connie op met spuitbus Dettol (of ander desinfecterend merk) en een dweil, draagt witte poetshandschoenen. Ze vervangt de dweil die voor de deur ligt en zet het geluid af.)

CONNIE: Weet je al wie ik zaterdag moet interviewen, Gaston?

GASTON: Nee, nog niet.

CONNIE: Ja maar, ik moet mijn vragen wel kunnen voorbereiden, eh. Zo voor de vuist weg vragen stellen kan ik niet, hoor. Ik wil dat op papier zetten. En 't is al woensdag. Ik heb nog maar drie dagen.

GASTON: *(geërgerd)* Ja, ja. Dat komt wel in orde. Ik zal straks wel eens rondbellen.

CONNIE: En kom weer niet af met de pastoor! Die is dit jaar al drie keer geïnterviewd. 't Mag nu wel eens een interessante persoon zijn.

GASTON: De cola is op. *(neemt flesje water)*

CONNIE: In de kelder staat nog een karton blikjes. *(opent privédeur, roept)* Laura! Breng eens een karton cola uit de kelder! *(tot Gaston)* Dat zal wel tegen haar goesting zijn, want ze was aan 't computeren.

GASTON: Zolang ze geen werk heeft, moet ze thuis maar een handje helpen.

CONNIE: We moeten er iets mee gaan aanvangen, Gaston. Ze is nu al meer dan een jaar afgestudeerd.

GASTON: Ik weet het. Maar we kunnen moeilijk in haar plaats gaan solliciteren, eh?

CONNIE: Volgens mij kan alleen een psychiater nog helpen.

GASTON: Ze wil niet naar een psychiater!

CONNIE: Er zijn naar 't schijnt ook online-psychiaters.

GASTON: Je weet hoe ik over die online-dingen denk, eh Connie. Op het internet weet niemand dat je een hond bent, ja?

CONNIE: Een hond kan geen website maken.

GASTON: Nee, maar iedere mafkees kan dat wel.

CONNIE: Op een site van een online-psychiater stond dat de "patiënt" om te beginnen iets zou moeten doen wat hij/zij normaal niet durft.

GASTON: Gaan benjisspringen, zeker. Internet-bullshit, mens. Vergeet het.

CONNIE: Ik dacht hierbij aan: presenteren op radio Polka.

GASTON: Dat heb ik haar al voorgesteld, maar dat durft ze niet.

CONNIE: Probeer haar nog eens te overtuigen.

GASTON: Ja, maar daar heb ik nu geen tijd voor. Ik zit midden in een uitzending.
(gaat naar studio)

CONNIE: Zeg dat ze mag kiezen: op radio Polka presenteren of naar de psychiater gaan.

(Gaston af in studio. Laura op met karton colablikjes)

CONNIE: Wil jij de frigo bijvullen, Laura? Dan ga ik de slaapkamers poetsen.
(veegt voeten aan dweil, af)

(Lampje "on air" aan. Laura zet de geluidsknop aan. Terwijl ze de blikjes in de frigo zet, horen we Gaston vanuit de studio)

GASTON: En dan nu, beste luisteraars, een liedje waar iedereen van opkikkert. Hier is Bucks Fizz met "making your mind up"..

("on air" lampje uit. Muziek: ["Making your mind up"](#) . Gaston dansend op, maakt de typische Bucks Fizz beweginkjes, nodigt Laura uit om mee te doen. Ze weigert verlegen en zet het geluid af.)

GASTON: Komaan! Leef je eens uit! Als je zo gesloten blijft, geraak je nooit aan een lief. En ook aan geen werk. *(Laura gaat schuw in de zetel zitten)* Waarom ben je toch zo verlegen. Je hebt geen enkele reden om beschaamd te zijn. Er moet iets aan gedaan worden, Laura.

LAURA: Ik... ik... zàl er wel iets aan doen.

GASTON: Goed. Je moeder en ik gaan er ook iets aan doen. Je mag kiezen. Ofwel neem jij volgende week een radioprogramma van mij over, ofwel gaat je moeder met jou naar een psychiater.

LAURA: Ik wil niet naar een psychiater.

GASTON: Ok. Dan presenteer jij volgende week het verzoekprogramma.

LAURA: (*bang*) Nee!

(*Julia en Peter op. Peter met het uiterlijk en de houding van een welopgevoede koorknaap.*)

JULIA: He, Gaston! Dag Laura.

GASTON: Je bent zo vroeg. Jouw uitzending begint toch maar om 11 uur?

JULIA: Ja, maar ik heb een verrassing bij. Je zei laatst toch dat je enkele programma's zou willen overlaten aan jeugdiger talent. Wel, dit is mijn neefje Peter. Hij wil presenteren op de radio Polka. Nietwaar Peter?

PETER: (*stijfdeftig*) Ja, tante Julia.

JULIA: Hij heeft een aangename stem, eh? En zijn uitspraak is perfect, hoor. Want hij heeft dictie gevolgd, nietwaar Peter?

PETER: Ja, tante Julia.

JULIE: En hij spreekt goed Engels. Wat van u niet kan gezegd worden, eh Gaston. Zeg eens iets in 't Engels, Peter.

PETER: (*stoïcijns in perfect Brits*) The rain in Spain stays mainly in the plain.

JULIA: (*tot Gaston*) Goed, eh?

GASTON: Euh... ja. Sorry, maar ik moet eventjes het volgende liedje gaan aankondigen. (*af naar studio*)

JULIA: Ik zal het geluid eens opzetten. Luister nu goed, eh Peter. Gaston doet dat geweldig goed. Zo ga jij dat ook moeten doen.

PETER: Ieder vogeltje zingt zoals het gebekt is, tante Julia.

JULIA: Wat bedoel je daar mee?

PETER: (*droog*) Dat ieder mens een eigen stijl heeft.

JULIA: Ja, ja. Maar je moet toch een goed voorbeeld hebben, eh. (*zet geluid aan*)

(*Lampje "on air" aan. Laura schrijft en verstuurt een sms'je.*)

GASTON: Beste luisteraars, na dit prachtige nummer van Bucks Fizz gaan we de Duitse toer op. We horen "überall op der Welt" van Freddy Breck. Een liedje dat mijn moeder altijd zong en dat gebaseerd is op het Slavenkoor van... van... was het nu Schubert of Mozart... 't Was in ieder geval gebaseerd op... euh... klassieke muziek. Hier komt Freddy Breck met "overal op der Welt".

(*Muziek: "[Ueberall auf der Welt](#)". Lampje "on air" uit. Julia zet het geluid af.*)

JULIA: Hij is goed, eh? Zo kan jij dat ook, eh?

PETER: Ja, tante Julia.

(Gaston op)

PETER: Verdi. 't Was Verdi.

GASTON: Wablieft?

PETER: Het slavenkoor uit Nabucco was van Verdi.

JULIA: Och ja, dat ben ik vergeten zeggen! Peter heeft klassieke muziek gestudeerd. Daar kent hij ook alles van, hoor.

GASTON: Verstandig bazeke. Kan hij ook oldies presenteren?

PETER: Natuurlijk kan ik dat.

JULIA: Ik zal hem seffens tijdens mijn uitzending opleiden. Is dat goed?

GASTON: Vrijwilligers zijn welkom. Maar ze moeten er wel tegen kunnen dat ze kunnen afgedankt worden als ze niet in het kader passen.

PETER: *(lachje)*

GASTON: Wat valt er te lachen?

PETER: Zonder contract kunnen 'beide' partijen er te allen tijde mee stoppen.

JULIA: Och ja, dat wou ik ook nog zeggen. Peter heeft rechten gevolgd. Wel maar twee jaar, maar wel telkens met grote onderscheiding.

GASTON: En heeft hij uiteindelijk een diploma gehaald?

JULIA: Ja, ja. Van computernerd!

PETER: Tante Julia bedoelt: van ingenieur in de computerwetenschappen.

JULIA: Ja, ja. Dat bedoelde ik. Ja zeg, die titels van tegenwoordig. Ze klinken allemaal zo ingewikkeld.

GASTON: Waarom wil jij, als... multi-intellectueel op radio Polka presenteren? Vind je geen werk?

PETER: Ik werk parttime als computerdeskundige in een chemiefabriek. Maar mijn échte interesse is entertainment.

JULIA: En daar kan je niet voor studeren, eh Gaston. Dat heb je of heb je niet. En Peter heeft het, hoor.

GASTON: *(tot Julia, tegen zijn zin)* Ok. Hij mag het tijdens jouw uitzending eens proberen. Kondig hem maar aan als kandidaat DJ of zoiets.

PETER: Ik wil aangekondigd worden als "Peter Vegas".

GASTON: Oh! Mijnheer heeft al een vedettenaam!

PETER: Op privéfeestjes ben ik DJ Peter Vegas.

GASTON: *(terzijde)* Op begrafenisfeestjes zeker. *(tot Laura)* Wil jij de mensen iets te drinken aanbieden, Laura. Dan ga ik mijn uitzending afwerken. *(naar studio)*

JULIA: *(tot Laura)* Is je moeder thuis?

LAURA: *(knikt ja)*

JULIA: Dan ga ik eventjes een goeiedag zeggen. *(tot Peter)* Braaf zijn, eh.

PETER: Ja, tante Julia.

(Julia veegt voeten aan dweil, af naar privé)

LAURA: Wat wil je drinken?

PETER: Tja, wat drinkt een brave jongen zoal. Moedermelk? *(Laura kijkt verbaasd. Peter lacht.)* Jij had daarnet moeite om je lach te bedwingen, eh?

LAURA: *(knikt ja)*

PETER: Je mocht lachen, hoor. Ik speelde een typetje. Bij tante Julia speel ik altijd de aristocratische koorknaap. Al van toen ik nog een broekventje was. Ze vond me toen zo schattig dat ik dat ben blijven doen.

LAURA: Jij bent dus niet zo...

PETER: Zo arrogant? Bijlange niet. Ik zet graag typetjes neer. Ik hoop daar ooit carrière mee te maken. Radio presenteren is een eerste stap in die richting. En wat doe jij zoal?

LAURA: *(timide)* Werk zoeken.

PETER: Innige deelneming. Solliciteren is het grootste gelul dat een mens moet meemaken. In je cv staat alles wat ze willen weten en toch moet je op gesprek komen. En waarom? Om te zien of je niet gelogen hebt. Ik heb ooit via Skype gesolliciteerd. En weet je wat er op het bureau van die vent stond?... Een draadloze leugendetector.

LAURA: Echt?

PETER: *(guitig)* Echt. Dat ging toen zo. *(opent laptop, simuleert een sollicitatiegesprek via Skype, met geacteerde glimlach)* Ja mijnheer, natuurlijk mag u de leugendetector opzetten... Klaar? Ok. Goede middag mijnheer, ik ben Peter Verhoeven. Ik ben 25 jaar.... *(imiteert pieptoon)* Oei! De detector heeft wel een klein beetje gelijk, hoor mijnheer. Volgende

maand word ik 25... Ik heb vijf diploma's. (*imiteert pieptoon*) Die van de lagere school mocht ik toch meetellen, of niet?... Ok. Vier diploma's dan. Ik heb een IQ van 130... (*imiteert pieptoon*) Ja maar, die laatste IQ-test telt niet mee, hoor. Dat was een middeleeuwse, van Seniorennet.be... Ik evolueer trouwens nog iedere dag... (*imiteert pieptoon*) Ja zeg, een weekend dient om te chillen, eh.... Ik solliciteer bij jullie omdat het bedrijf me aanspreekt.... (*imiteert pieptoon, geërgerd*) Ok. Ik solliciteer voor de pree en voor de bedrijfswagen... Geen interesse voor mijn kandidatuur?... Fuck off! (*steekt boos middelvinger op. Laura lacht.*)

SANDRA: (*op*) Hola! Er klinkt jeugdig gelach in de antieke burcht!

LAURA: (*blij*) Sandra!

SANDRA: Hé Laura! (*wenkt naar Gaston in studio*) Hi, pa! (*Gaston wenkt terug*) En wie is deze jongeman?

LAURA: Dat is Peter, een nieuwe DJ.

SANDRA: DJ bij radio Polka? Maar manneke! Je weet toch dat radio Polka is blijven surplacen in de jaren 70.

PETER: Ja, maar ik zal af en toe wel eens een sprintje mogen aantrekken, zeker?

SANDRA: Vergeet het. Als je bij radio Polka wilt blijven uitzenden, stap je in een bad van oude smartlappen en je laat je marineren tot er van jouw smaak niks overblijft. Doe je dat niet, mag je er mee stoppen.

LAURA: (*onwennig tot Peter*) Sandra is twee weken DJ geweest.

SANDRA: Ik draaide The Red Hot Chilly Peppers, Lady Gaga, Justin Bieber... Maar pa vond dat geen muziek. Ik mocht kiezen: of zijn oude rommel draaien of ophoepelen. Voilà! Nu weet je waar je aan begint.

JULIA: (*op*) Ha, Sandra! Dat is lang geleden. (*tot Peter*) Is Gaston nog bezig?

PETER: Ja, tante Julia.

JULIA: 't Zal nu toch niet lang meer duren, denk ik. We zullen eens luisteren.

(*zet radio aan, lampje "on air" aan*)

GASTON: En dan sluiten we nu onze hitparade af met een vrolijk liedje. U hoort zo dadelijk "Walk like an Egyptian" van de Bangles. Daarna volgt reclame en is het de beurt aan DJ Julia met "De tijd van toen". Blijf genieten van radio Polka! Tot de volgende keer!

(*lampje on air uit, muziek: begintonen van ["walk like an Egyptian"](#)*)

JULIA: (*zet geluid af, tot Peter*) Kom. Het is onze beurt! Ik zal eens laten zien waar die knopjes allemaal voor dienen.

GASTON: *(op)* Je moet hem nog niet aankondigen, Julia. Leer hem eerst maar hoe en wanneer hij de micro moet aan- en uitzetten. Als hij dat kent, mag hij na jouw uitzending de verzoekjes voor de zieken proberen.

PETER: Een micro leren bedienen? Dat is toch gewoon één knop? Klik aan, klik uit?

GASTON: Ja, maar je moet daar wel voorzichtig mee omspringen.

PETER: Oei! Is jullie micro “made in Syrië”?

JULIA: Nee, 't is ene uit Taiwan, nietwaar Gaston?

GASTON: Ik bedoel dat je nooit mag vergeten de micro uit te zetten als je aankondiging gedaan is.

JULIA: Oh ja! Dat mag je nooit vergeten, Peter! Dat is hier het eerste gebod!

SANDRA: Pa is dat ooit eens vergeten en dat had catastrofale gevolgen, nietwaar pa?

GASTON: *(kortaf)* Euh, ja. *(tot Sandra)* Eet je mee vanmiddag?

SANDRA: Nee, ik blijf niet lang. Maar ik kom seffens nog wel een goeiedag zeggen. Ik heb trouwens nog een nieuwtje dat je zal interesseren.

GASTON: Ok. Tot seffens dan. *(af)*

JULIA: Kom Peter. We gaan ons installeren. *(af naar studio)*

PETER: *(tot Sandra)* Hoe kan een micro vergeten afzetten catastrofale gevolgen hebben?

(Sandra en Laura lachen)

SANDRA: Enkele jaren geleden ging ons ma pardoes de studio binnen op het moment dat onze pa de micro nog niet uitgeschakeld had. Ze zei: “Ik ga frieten halen. Wat wil je erbij?” Pa antwoordde - en dat was dus duidelijk op de radio te horen: “Een potje stoofvlees. Maar haal de frieten dan bij de Sus. Want het stoofvlees van de Jef is niet meer te vreten.” Sedertdien krijgen wij bij de Jef geen frieten meer.”

PETER: *(lachend)* Oh, dat is pijnlijk.

JULIA: Peter! We gaan beginnen!

PETER: Ik kom, tante Julia. *(af naar studio)*

SANDRA: Je sms'te dat ik dringend moest komen. Wat scheelt er?

LAURA: *(zielig)* Zolang ik geen werk gevonden heb, moet ik van pa en ma of radio presenteren of naar de psychiater. En ik wil niet naar de psychiater en ook geen radio presenteren.

SANDRA: *(omhelst Laura)* Kom kom. Zo'n vaart zal het niet lopen. Heb je nog sollicitaties lopen?

LAURA: Nog een stuk of tien. Maar als ik op gesprek moet, blokkeer ik en dan val ik toch weer uit de boot.

SANDRA: Tja. Ze willen tegenwoordig mondig personeel. Wat ik eigenlijk gek vind. Want zodra je aangenomen bent, mag je je mond niet meer open doen. Maar je mag de moed niet opgeven. Desnoods solliciteer je voor een totaal andere job. Dat heb ik toch ook gedaan. Ik heb een diploma van kinderverzorgster en nu ben ik buschauffeur. En ik moet zeggen: ik vind dat heel plezant.

(Terwijl Julia uitzendt Peter stilletjes op)

LAURA: Ik weet dat ik te schuchter ben. En ik wil er ook iets aan doen. Maar hoe?

SANDRA: Eigenlijk zou je eens uit de bol moeten gaan. Eens lekker gek doen. Gaan headbangen op Graspop of zoiets.

PETER: Of freaken op Tomorrowland, of hossen op Rock Werchter. Laat me weten wanneer je gaat, dan ga ik mee.

SANDRA: Is de les nu al gedaan?

PETER: Om een micro te leren bedienen heb ik geen uur nodig, hoor. En daarbij, tante Julia heeft een wind gelaten. Ene van het rioolputjeskaliber. En dat valt niet mee in zo'n hermetisch gesloten visbak.

SANDRA: Ja, 't is daar klein, eh. Zal ik een bus luchtverfrisser halen?

PETER: *(typetje: belerende professor)* Mijn beste. Luchtverfrissers zijn feitelijk luchtvervuilers! Ze zitten vol giftige stoffen zoals formaldehyde, benzeen, syreen en toluen. Dergelijke synthetische rommel inademen zou mijn gezondheid en mijn leven aanzienlijk verkorten. Nee, dankjewel. Ik wacht wel even tot de uitlaatgassen van tante Julia zich op een natuurlijke wijze met de aanwezige zuurstof en stikstof gemengd hebben.

SANDRA: *(kijkt Peter verbaasd aan)* Heb jij iets gerookt of gesnoven?

LAURA: *(geamuseerd)* Hij speelt graag typetjes.

(Julia klopt op het raam en wenkt Peter)

PETER: Ja, ja, ik kom! *(zucht)* Eigenlijk hoeft ze me niet alles uit te leggen. Het ziet er allemaal hetzelfde uit als op mijn webradio.

LAURA: Heb jij een webradio?

PETER: Ja, op www.studiopetervegas. (*Laura gaat naar de laptop*) Maar ik heb hem nog niet openbaar gepromoot. 't Is meer een playlist. Ik heb er mijn mp3'tjes op gezet en die laat ik continu afdraaien.

SANDRA: Waarom maak je hem niet openbaar?

PETER: Dat kost tijd en geld. Bovendien kan je een radio moeilijk alleen runnen, eh. Altijd dezelfde DJ zijn de luisteraars rap beu. En zonder luisteraars geen reclame-inkomsten.

SANDRA: Dat is hier ook. Als er iets mis loopt op radio Polka is pa des duivels, omdat hij bang is dat de luistercijfers, en bijgevolg de reclame-inkomsten, zullen dalen.

LAURA: Ik heb hem gevonden!

SANDRA: Wie? Wat?

LAURA: Studio Peter Vegas. Luister maar!

(muziek: [Thunderstruck van AC/DC](#) Kevin op, luchtgitaar spelend en de dansspasjes van de gitarist van AC/DC imiterend Peter, Laura en Sandra kijken verwonderd. Muziek stopt, Kevin groet met heavy metal gebaar = pink en wijsvinger ophoog)

KEVIN: *(beschroomd)* Hi!

SANDRA: *(probeert de vingers te plooiën zoals Kevin, groet dan ook zo)* Hi!

KEVIN: Ik ben Kevin. Ik ben... ben...

PETER: ...een mobiele ijzerwinkel, dat is duidelijk. *(gaat naar ijskast voor blikje cola)*

KEVIN: Ik ben de basgitarist van The Iron Boys. Dat is een heavy metal band. Ik kwam beleefd vragen of jullie onze nieuwe CD op de radio zouden willen spelen. Alstublieft. Hier is ons naamkaartje. *(geeft kaartje aan Sandra)*

SANDRA: Heavy metal? Op radio Polka? Dat gaat vuurwerk geven.

KEVIN: Ja, wij maken muzikaal vuurwerk. Dat zei onze "godmodder" ook al.

PETER: Godmodder?

KEVIN: Eigenlijk is ze de meter (petemoei) van onze foreman. Hij noemde haar "godmodder". En daarom noemen wij haar ook "onze godmodder". Zij heeft ons groepje altijd gesteund. We hebben jaren bij haar in de stal mogen oefenen.

SANDRA: Hoorde jullie "godmodder" jullie muziek graag?

KEVIN: Niet echt, denk ik. Maar ze zei: "met muziek geven mijn koeien meer melk".

SANDRA: Onze pa zou helemaal geen melk meer geven, denk ik. Ik vrees dat je je vuurwerk elders zult moeten afschieten, Kevin. Pa gaat dat niet draaien. Radio Polka speelt alleen deuntjes uit de oude doos.

PETER: Shit!

SANDRA: Wat scheelt er?

PETER: Het lipje van mijn blikje cola is afgebroken....

SANDRA: Wacht ik haal een blikopener.

PETER: Nee, nee. Dat is niet nodig. Daar staat een heel gereedschapskist, zie. Hey Kevin! Mag ik jouw pinnen eens gebruiken? *(pakt Kevins arm, pols of vest, waarop ijzeren pinnen staan en klopt met één van die pinnen twee gaatjes in het blikje)* Merci! *(drinkt)*

GASTON: *(stormt binnen, in paniek)* Wat gebeurt hier? Wat zijn jullie aan 't doen? Radio Polka is uitgevallen! Horen jullie dat niet!

SANDRA: Het geluid staat niet op.

(Gaston zet het geluid aan. We horen luid gekraak en geruis. Connie verwonderd op met fles Dettol)

GASTON: Hoe komt dat? Wie heeft ergens aan geprutst?

CONNIE: Wat scheelt er?

GASTON: Hoor je dat niet! Radio Polka ligt plat. *(tot Peter)* Heb jij dat gedaan?

LAURA: Ik...

GASTON: Heb jij dat gedaan? Je bent verdomme niet bekwaam om werk te vinden, maar mijn radio saboteren kan je wel!

SANDRA: Laura heeft niets gedaan!

GASTON: Nee, zij doet nooit wat. Alleen blozen en stamelen. Maar ze gaat volgende week naar een psychiater! Daar mag je zeker van zijn.

LAURA: Ik... ik denk alleen dat ik weet hoe het komt.

GASTON: Sta daar dan niet te hakkelen! Doe er iets aan!

CONNIE: Kalm Gaston, kalm!

GASTON: *(ziedend)* Ik bèn kalm.

SANDRA: Ja. Zo kalm als een bok met een wolfsklem aan zijn ballen.

GASTON: *(tot Laura)* Komt er nog wat van?

LAURA: *(tot Kevin)* Zou je eens in die hoek willen gaan staan, Kevin?

GASTON: Wie is dat? Wat komt die hier doen? Is dat de dader?

(terwijl Kevin zich naar de aangeduide hoek verplaatst, vermindert geleidelijk de storing en horen we muziek: refrein van: [Ik hou van de radio van Stef Bos](#))

PETER: *(lacht)* Och! Zijn metal pins waren antennes die de radiogolven absorbeerden en daardoor was er storing. Goed gezien, Laura! *(zet geluid af)*

GASTON: *(tot Kevin)* Jij. Stom. Stekelvarken!

KEVIN: Was dat mijn schuld? Oh sorry! Duizend maal sorry!

GASTON: Daar is het te laat voor. Je was beter buiten gebleven met jouw uitgebouwde frak. En zeg nu maar rap wat je hier komt doen, dan kan je rap vertrekken.

KEVIN: *(terwijl hij een CD-doosje uit zijn zak neemt)* Ik kwam beleefd vragen of jullie deze CD op de radio zouden willen spelen. Het is de nieuwe CD van onze groep: The Iron Boys. Ik doe daarin mee. Ik ben de basgitarist. *(opent doosje, geeft CD)* Wil je er naar luisteren?

SANDRA: Hé, daar viel precies iets uit. *(Sandra en Laura zoeken het gevallen "ding")*

GASTON: Nee. Wij draaien geen ketelmuziek.

LAURA: Daar! *(Sandra en Laura buigen zich over het "ding")*

KEVIN: Dat is geen ketelmuziek, mijnheer. Dat is hard rock met dubbele basdrum en meerstemmige gitaren en powerakkoorden. Dat is keitoffe muziek!

LAURA: Dat is precies een kakkerlak.

CONNIE: Een kakkerlak?

SANDRA: Ja, ik denk het ook.

CONNIE: *(in paniek)* Een kakkerlak!

KEVIN: Daar moet je niet bang van zijn, madame. Die beestjes doen niks.

CONNIE: Een kakkerlak in mijn steriel huis! Dat kan niet, dat mag niet! Trap het dood, Gaston! Trap het dood!

KEVIN: Nee! Niet doen! Als je een kakkerlak dood trapt, bestaat de kans dat het eitjes lost en dan zit je binnen de kortste tijd met een hele nest. Ik zet het beestje wel buiten. Heb je een blad papier om het op te vangen? *(legt CD op tafel, Laura geeft een blad papier.)*

CONNIE: Het beweegt!... Het kruipt!...

KEVIN: *(met papier naar kakkerlak)* Kom prutske, we gaan buiten spelen.

CONNIE: Het loopt!... Het loopt weg!... Halt! Stop! *(spuit met Dettol op kakkerlak)*

KEVIN: Nee!

PETER: Oei! Dat beestje ziet er mors uit. Adieu, Jack de kakkerlak!

KEVIN: Oh nee! *(knielt bij de kakkerlak)* Waarom deed je dat? Dat was toch niet nodig!

CONNIE: *(wenend)* Ik wil geen ongedierte in mijn huis. Daar ga ik van dood...
(weent onbedaarlijk)

KEVIN: Ongedierte bestaat niet. Elk dier heeft een ecologische functie.

GASTON: Sandra! Zorg dat die kwibus hier binnen de vijf minuten buiten is of hij krijgt van mij een ecologische voetafdruk tegen zijn gat.

(snikkende Connie en troostende Gaston vegen hun voeten, dan af)

KEVIN: *(triest)* Waarom moest dat onschuldig wezentje dood? Het had niks misdaan. *(legt kakkerlak in leeg CD-doesje).*

PETER: *(typetje: droevige pastoor bij uitvaartdienst)* Beminde gelovigen. Wij zijn hier samen gekomen om het afscheid te vieren van onze dierbare vriend Jack De Kakkerlak. Laten we hem gedenken met psalm 118bis. *(zingt op de tonen van [Liefde voor muziek van Raymond van het Groenewoud](#))*

Gisteren ging hij naar de radio. Ole ola.

U weet wel met zo'n micro en een studio.

(nodigt met sereen gebaar Sandra en Laura uit om mee te zingen)

Ole ola.

En wat hij daar zag heeft hem blij gemaakt

(Sandra en Laura zingen mee) Ole Ola.

Wat hij daar zag heeft hem diep geraakt.

Ole ola.

Hij zag de godmodder van Black Sabbath en die leidde daar een kerkdienst.

Ole ola.

Oh beminde gelovigen, dat was nogal eens een kerkdienst.

Ole ola.

Niet zoals hier waar uitgescheten jongeren met een hippe kledij staan te luisteren naar een murmelende pastoor.

Ole ola.

Nee het was een stel uitgelaten wrede killers en de ergste stond van voor.

Ole, ola.

En ik bezweer u, beminde gelovigen.

(doet teken naar Kevin dat hij mag volgen, houdt de armen hoog als een kruis; Kevin volgt)

Het ging vooruit, het ging vooruit, het ging vooruit, het ging verbazend

goed vooruit. Het ging vooruit... enz.
(Peter en Kevin af)

SANDRA: (*lachend*) Amai, wat was dat voor een cinema.

LAURA: 't Is lang geleden dat ik nog zo gelachen heb.

SANDRA: Dat zal wel. Je zit ook altijd thuis, bij een moeder met smetvrees en een vader die blijven hangen is in de jaren stillekes. Dat is niet bevorderlijk voor je lachspieren. Je moet er dringend eens uit, Laura

LAURA: Och, ik amuseer me wel met mijn laptop.

SANDRA: Dat is elektronisch plezier. Daar kan je hooguit vijf seconden mee grinniken. Echt plezier vind je alleen in "real life".

JULIA: (*op uit studio*) Is Peter hier nog?

SANDRA: Ja, ja. Die is even buiten voor... een lozend ritueel.

JULIA: Ah ja. Dat moet soms ook gebeuren, eh. Als hij terug is, zeg dan dat hij naar mij moet komen. Dan kan ik hem leren hoe hij een liedje uit de playlist moet opzetten.

SANDRA: Komt in orde, Julia.

(*Julia af*)

LAURA: Zou Kevin nog mee terug komen?

SANDRA: Ik denk het wel. Zijn CD ligt hier nog.

LAURA: Zullen we daar eens naar luisteren?

SANDRA: Wel ja. Waarom niet. (*Laura steekt de CD in de laptop.*) Ik hou wel van metal. Als er niet TE veel dissonanten in zitten tenminste. Want daar kunnen mijn oren niet goed tegen.

(*we horen "[The seven seas blues](#)" van [Monster Truck](#) . Bij de eerste tonen lijkt Sandra er niet van te houden. Als de cadans begint klaart ze op. Laura beweegt dan zachtjes mee op het ritme. Als de zang begint Peter en Kevin op. Kevin speelt luchtgitaar en maakt de danspasjes van AC/DC. Peter bootst de drummer na. Laura en Sandra gaan stilaan uit de bol: ze dansen en headbangen. Om geen radiostoring te veroorzaken trekt Kevin trekt zijn gespijkerde jas uit, we zien getatoeëerde armen. Even later Gaston op.*)

GASTON: (*ziedend*) Zijn jullie zot geworden! (*Laura stopt muziek*)

LAURA: We luisterden even naar Kevins muziek.

KEVIN: (*fier*) Dat was onze remake van "The seven seas blues"

PETER: *(tot Gaston)* Voor wie het Engels niet machtig is, dat was “de blues van de zeven zeeën”. Poëtisch, eh?

GASTON: Al was het de parabel van de zeven geitjes, zo’n kattengejank wordt hier niet gespeeld!

PETER: Dat was op de laptop. Niet op de radio.

GASTON: *(na vuile blik tot Peter)* Moet jij niet bij tante Julia zijn?

PETER: Euh ja. Eigenlijk wel.

GASTON: Ingerukt!

PETER: *(maakt hitlergroet)* Jawohl Herr Führer. Zum Befehl, Herr Führer. *(af naar studio)*

KEVIN: *(kleintjes)* Ik zal dan ook maar vertrekken, zeker? *(tot Laura)* Je mag onze CD houden, hoor. *(wil jas aandoen)*

GASTON: Halt! Stop!

(Kevin bevriest. Gaston neemt Kevins jas, frommelt de spijkers weg, draagt de jas behoedzaam naar de deur en legt hem daar neer.)

GASTON: En nu je jas meepakken en wegwezen.

KEVIN: Jazeker mijnheer. Toch bedankt voor uw aandacht. *(af met jas)*

GASTON: *(tot Laura)* En jij, dartel schaap, Als je niet verlegen bent om voor die vreemde jongens met je gat te staan draaien, kan je radio presenteren ook. Ga bij Julia maar mee les volgen. Volgende week presenteer jij het uurtje voor de zieken.

LAURA: Maar Peter gaat dat toch doen?

GASTON: Hij mag het eens proberen, ja. Maar ik denk dat dat pretentius ventje hier niet lang gaat blijven. Allee vooruit! Naar de studio!

(Laura af naar studio)

SANDRA: Wat een machtsvertoon. En dat voor een beetje muziek.

GASTON: Dat wij qua muzieksmaak niet overeenkomen weten we al langer, eh Sandra. Maar dit is mijn radio. Hier ben ik de baas. Als je naar ketelmuziek wil luisteren, doe dat dan maar op je appartementje.

SANDRA: Zal ik doen. Ik had nog wel leuk nieuws voor radio Polka, maar als je antiek wil blijven, ben je waarschijnlijk toch niet geïnteresseerd in Suzanne Buysmans.

GASTON: Suzanne Buysmans? Die The Voice van Vlaanderen gewonnen heeft?

SANDRA: Ja, die. Ze stapte daarstraks op mijn bus.

GASTON: Wat doet zo'n artieste op de bus?

SANDRA: Zich verplaatsen, zoals iedereen die met de bus meerijdt.

GASTON: Heeft ze dan geen auto?

SANDRA: Geen rijbewijs meer. Ze reed overal 60. Ook op de autostrade. Hoe dan ook, we raakten aan de praat. Ze zei dat ze wel een interview wou geven op radio Polka. Ze gaf me haar Gsm-nummer. *(toont kaartje)* Maar ze zingt moderne liedjes, dus dat zal je toch niet interesseren. *(werpt kaartje in vuilnisbakje)* Dag, pa. Nog veel plezier met de hitparade van tante Julia.

(Sandra zet radio aan, dan af. We horen de laatste tonen van ["Circus Renz" van de Kermisklanten](#). Gaston duikt in het vuilnisbakje, vindt het naamkaartje. Lampje "on air" gaat aan.)

GASTON: *(verrukt)* Suzanne Buysmans! Waw! Een interview met een échte VIP! Een echte "star"! *(roepend op Connie af)*

JULIA: *(in micro, spreekt plat dialect)* Wel beste mensen, dat was nog eens die rappe "Circus Renz" van de Havenzangers. En dan nu, om uit te rusten, een traag nummerke. Iets heel langzaam. Zoiets om op een steen te dansen, weet je wel. Je zal dat liedje zeker nog wel kennen. Luister maar. Hier is ze, zie! De Zangeres Zonder Naam met "De vlieger".

(Muziek: ["De Vlieger" van de Zangeres zonder naam](#). Peter en Laura, die bij Julia's aankondiging stonden te grinniken, verlaten bij de muziek proestend de studio. Peter zet de radio af. Julia begint na een tijdje tussen de aankondigingen te breien.)

PETER: OMG! Het kan toch niet dat daar mensen naar luisteren.

LAURA: Toch wel.

PETER: Maar dan toch niet veel.

LAURA: *(beaamt met een nee-knikje)*

PETER: Dan moeten we daar iets aan doen, eh. Ja, daar moeten we iets aan doen. Wanneer zijn je ouders niet thuis?

LAURA: 's Zondags. Van 10 tot 11. Dan gaan ze de mis opnemen.

PETER: Perfect! Staat dan de non-stop muziek op?

LAURA: Nee. Jouw tante Julia presenteert dan de Vlaamse schlagers.

PETER: Shit!... Nu ja, ik verzin wel iets om haar af te wimpelen. Ok! We doen het! Zondag is D-day! Dan kapen we radio Polka!

LAURA: (*ontzet*) Kapen?

PETER: Je moet niet bang zijn. Ik ga hier niet binnenvallen met een ooglapje en een mes tussen mijn tanden, hoor.

LAURA: Hoe ga je dat dan doen?

PETER: 'k Ga nu niet alle details vertellen. Maar er zijn servers die met een speciale plug-in een internetradio in de klassieke ether kunnen gooien. Met andere woorden: op een radiopost. Als we dan de frequentie 109.9 kiezen, zitten we in Polka's vaarwater. Capice?

LAURA: Kan dat zo maar?

PETER: Zo maar is veel gezegd. Maar... het kan. Yes we can! (*gaat voor micro staan. Speelt typetje: speech van politieker*) Beste luisteraars van Radio Polka. Zijn er 'nog' mensen die de kwaliteiten van deze zender in twijfel trekken? Mensen die dromen van een radio met een democratische playlist van zowel conservatieve muziek als van progressieve muziek. Vragen jullie je af of Radio Polka ooit een gevarieerde speellijst zal kunnen aanbieden? Yes we can! Er was een tijd dat niemand inspraak had - tenzij bij een paar verzoekprogramma's. Er was een tijd dat radio Polka er enkel voor bejaarden was; dat jonge muziek miskent werd. Die tijd is nu voorbij. Want wij brengen voortaan muzikale dagschotels met een smakelijk sausje van oude mispels en jonge hopscheuten. Yes we can! We zullen het wel eens oneens zijn over een keuze. Maar problemen zijn er om op te lossen. We zullen tot een consensus komen. We zullen compromissen sluiten. We zullen Radio Polka vooruit helpen naar een betere toekomst. Yes we can!

SUZANNE: (*op*) Oh sorry! (*fluistert*) Zijn jullie aan 't uitzenden?

PETER: (*fluistert*) Nee, we zijn aan 't repeteren.

SUZANNE: Ben jij de baas?

PETER: Ja. Ik ben kapitein Haak. Dat (Laura) is Wendy. En jij bent Tinkerbel, zeker?

SUZANNE: (*onzeker*) Ik ben Suzanne. Ik zing. Ik ben zangeres. Ik was in de buurt, dus ik dacht: ik spring even binnen. Dit is mijn eerste CD. (*toont haar CD*) En ik kwam vragen wanneer ik voor een interview mag komen.

PETER: (*onderbreekt*) Madame. De jeugd heeft zopas het roer overgenomen en gaat voor totale vernieuwing. Wij draaien geen muziek meer van oude dozen. Een interview mag je dus ook op je buik schrijven. Bedankt voor je komst en nog een prettige dag verder. (*houdt deur open, Suzanne verbluft af*) Tegenwoordig denken zelfs die van de boerinnenbond dat ze kunnen zingen.

LAURA: Dat was Suzanne.

PETER: Ja, en dan?

LAURA: Zij was de winnares in “The voice van Vlaanderen”.

PETER: Ja. Met een of ander boerenwalske, zeker.

LAURA: Ze covert Celine Dion, Beyonce, Adèle.

PETER: Wablieft?

LAURA: Ze is beroemd en zingt fantastisch.

PETER: Meen je dat? *(Laura knikt “ja”)* En ik kegelde die zo maar buiten. Shit! Ik ben zo terug. Zeg tegen tante Julia dat ik buikkrampen kreeg. *(af)*

(Gaston en Connie op, Connie met spons en zeemvel in emmer water en haar fles Dettol)

GASTON: *(tot Connie)* Je gaat nu toch al niet beginnen kuisen?

CONNIE: Oh jawel. Als Suzanne komt, moet alles piekfijn in orde zijn. Stel je voor! Suzanne Buysmans te gast bij radio Polka. Niet te geloven! Wat een eer, wat een eer!

GASTON: Niet te hard van stapel lopen, Connie. Ik moet haar nog bellen en ze moet nog vrij zijn zaterdag.

CONNIE: Als het niet live kan, nemen we het op, eh Gaston. Dan zenden we het interview de zaterdag daarop wel uit. Een interview met de beroemde Suzanne! Man, man, man. *(terwijl Gaston een nummer intoetst, tot Laura)* Ons Sandra had haar Gsm-nummer gekregen. Ze zat op haar bus. Ik mag haar interviewen.

GASTON: *(telefoneert)* Hallo. Met Suzanne Buysmans?... Goeiemorgen... middag, euh, Suzanne. U spreekt met radio Polka. Ik bel u omdat... Hallo!... Hallo!... De verbinding is verbroken.

CONNIE: Probeer het nog eens.

(Gaston belt)

JULIA: *(op)* Ziezo. Mijn uitzending van vandaag zit er op. Na het reclameblok kan... Waar is Peter?

LAURA: Buiten. Hij had buikkrampen.

JULIA: Och, dat zal van de zenuwen zijn. Tja, de eerste keer voor de radio optreden kan wel eens op je darmen slagen, eh.

GASTON: *(in telefoon)* Beste mevrouw Buysmans, 't is met radio Polka. Wij zouden je zaterdag op onze radio willen interviewen. Zou je ons kunnen terugbellen, alsjeblijft? Dank bij voorbaat en met vriendelijke groeten. *(tot Connie)* 't Was het antwoordapparaat.

CONNIE: Daar zijn we vet mee. Nu weten we nog niks.

GASTON: Ik zal het straks nog eens proberen. Op de middag. Dan zal ze wel thuis zijn.

CONNIE: Om haar Gsm op te pakken moet ze niet thuis zijn, eh Gaston.

JULIA: Hoe lang is Peter al weg?

LAURA: Vijf minuutjes.

GASTON: Hij moet over vijf minuten beginnen!

LAURA: Ik zal eens gaan kijken. *(af)*

JULIA: Hij zal wel op tijd terug zijn. Als de darmen zenuwachtig zijn is de boel er rap uitgepoept.

CONNIE: Is hij buiten gegaan om te...? Maar dan moet hij eerst zijn handen nog ontsmetten!

GASTON: Oh nee! Dat komt hier niet goed.

JULIA: Ik hou het wel in 't oog, Gaston. Als hij niet op tijd is, zet ik de non-stopmuziek wel op. *(af naar studio)*

GASTON: Dat gastje begint goed. Hij is nog niet begonnen en we moeten hem al coveren met non-stopmuziek. Een radioprogramma moet op tijd beginnen. En zeker een programma voor zieken. Die mensen zitten daar op te wachten!

(Michel en Roland op in casual kledij, Michel met een pijp)

MICHEL: Goede middag! Is het hier dat we ons mogen kandidaat stellen voor een radio-interview? Ik ben Michel. Dat is Roland. Samen zijn wij "De Rokkenfellows".

ROLAND: Ja, wij zijn de Rokkenfellows.

GASTON: De Rockefeller? Van die rijke familie uit Amerika?

MICHEL: Nee, nee. Niet de Rockefeller. De rokken-fellows! *(lachje)* Als je naar onze optredens komt kijken, begrijp je dat wel. Wij zijn een muzikaal duo en zouden via radio Polka wat bekender willen worden. Wanneer zou het voor jullie passen? Zaterdag?

ROLAND: Ja. Wanneer zou het voor jullie passen? Zaterdag?

CONNIE: Nee, zaterdag niet! Dan komt er al iemand.

GASTON: Daar zijn we nog niet zeker van, eh Connie. Welk soort muziek brengen jullie?

MICHEL: Entertainment van de bovenste plank.

ROLAND: Van de bovenste plank.

MICHEL: Alle muziek en liedjes die te maken hebben met rokken.

ROLAND: Met rokken.

GASTON: Euh... rokken zoals in "hardrocken"?

MICHEL: Nee, rokken zoals in *(lachje)* "minirokken".

ROLAND: *(lachje)* Minirokken.

MICHEL: De details verklappen we wel tijdens het interview. Wat denk je?
Kunnen we afspreken?

ROLAND: Kunnen we afspreken?

GASTON: Ok. Zaterdag over 8 dagen. Kom dan maar tegen halftien. Dan kunnen we om 10 met het interview beginnen. Maar... moest toevallig de afspraak met de gast van aanstaande zaterdag in het water zou vallen, kunnen we jullie dan alsnog oproepen?

CONNIE: Gaston!

GASTON: Ja Connie. Als onze vedette zaterdag niet kan komen, hebben we een reserve, eh.

MICHEL: Je mag ons altijd contacteren. Hier is ons businesskaartje. Voor de middag kunnen we ons altijd vrij maken. *(maakt aanstalten om zijn pijp aan te steken)*

ROLAND: Voor de middag altijd.

CONNIE: *(spuit Dettol in de pijp)* Hier wordt niet gerookt.

MICHEL: Sorry madame. Maar dat had je ook gewoon kunnen zeggen. Nu heb je mijn pijp om zeep geholpen. Letterlijk "om zeep". *(blaast op de pijp, er komen zeepbellen uit)*

ROLAND: Letterlijk om zeep.

MICHEL: Bon, dat is dan afgesproken. Tot aanstaande of volgende zaterdag. En alvast bedankt voor het interview.

ROLAND: Bedankt voor het interview.

(Roland en Michel bellen blazend af)

CONNIE: *(ontevreden)* Ferm gasten om te interviewen. Een opgeblazen kwibus met een papegaai. Dat gaat weer plezant worden.

GASTON: Niet zeuren, eh Connie. Wij zijn een amateurzender. We mogen al blij zijn dat we iemand kunnen interviewen. Ik zal nog eens proberen of ik Suzanne kan bereiken. *(toetst nummer in)*

JULIA: *(op)* Het reclameblok is gedaan. Ik heb non-stop muziek opgezet.

(Laura op)

GASTON: *(haakt in)* En?

LAURA: Ik zie hem niet.

JULIA: Misschien zit hij bij mij thuis op de wc. En nu weet ik niet of er nog genoeg papier hangt. Ocharm dat manneke. Ik zal eens rap gaan zien.

GASTON: Zeg tegen dat manneke dat hij mag blijven zitten. 'k Zal deze uitzending voor de zieken wel zelf doen.

JULIA: Ok. Ik zal hem zaterdag sturen. Voor het ziekenuurtje van 9 uur. Daartegen zal hij wel genezen zijn. *(af)*

GASTON: *(tot Laura)* Waarom wil jij geen DJ zijn! Dan kon dat gouden kalf van "tante" Julia de pot op. Hij heeft verdorie nog niks anders gedaan dan de boel hier op stelten gezet. Ik krijg de kriebels van dat ventje.

CONNIE: Kalm, Gaston, kalm! Bel nu eerst nog maar eens naar Suzanne.

GASTON: Niet zagen, eh mens! Mijn kop staat er nu niet naar. Door die spuiten zitten honderden mensen op hun muziek te wachten. Dat gaat voor! Als mijn dochter een deel van mijn werk zou overpakken, zou ik kunnen bellen. En dan hadden we dat kakventje niet nodig. Maar ze durft niks. Ze is te verlegen. Zie haar daar maar weer zitten als een enveloppe zonder adres. Ik heb verdomme meer plezier van een vuilbak. Als ik op die zijn tenen trap gaat hij tenminste nog open. *(af naar studio, even later lampje "on air" aan, mag geruime tijd branden omdat Gaston gepersonaliseerde groeten aan zieken moet overmaken)*

CONNIE: Je vader heeft eigenlijk gelijk. Als jij niet zo timide was, zou het leven hier stukken eenvoudiger zijn. Maar met jouw stoornis stuiten we voortdurend op een hindernis. We gaan psychologische hulp moeten inschakelen, Laura.

LAURA: Nee! Ik ga er zelf iets aan doen.

CONNIE: O ja? Hoe? *(Laura haalt de schouders op)* Dat dacht ik al. Ik regel zo snel mogelijk een gesprek met een psycholoog of psychiater. Als Peter toch nog zou opduiken, daar staat een emmer water en hier is de Dettol. Laat hem niks aanraken voor zijn handen ontsmet zijn. *(af)*

(“On air” lampje uit. Laura is triest. Ze zet de radio aan. We horen “Somewhere over the rainbow” van Judith Garland. Na +/- 25 seconden Peter op. Laura zet radio uit.)

PETER: (*enthousiast*) Die Suzanne is swek, man! (swek=jeugdtaal, betekent: stijlvol, hip) Wat een klasse madame! Zo vriendelijk! Zo charmant! Ze heeft alle tijd genomen om naar mij te luisteren. Ze zette er zelfs haar gsm voor uit.

GASTON: (*op*) Ah! Genezen?

PETER: Euh... (*kijkt naar Laura die stiekem over haar buik wrijft en pijnlijke grimassen maakt*) Oh ja! Amai. Ik heb nogal afgezien. Zo'n krampen! Dat had ik nog nooit meegemaakt. 't Was precies of ze daar met pinnen in staken. Zo'n ijzeren pinnen als op de jas van die fakir van daarstraks, maar dan langer en dikker. Ik heb afgezien, man! Afgezien!

GASTON: En dan ben je te voet naar Scherpenheuvel geweest en nu ben je genezen.

PETER: Nee, nee. Ik ben naar de bosjes gestrompeld. (*illustreert zijn verhaal*) Voetje voor voetje. Zoals een oud manneke met een hernia, galblaasstenen en prostatitis. En net voor de bosjes begon mijn buik ineens te rommelen. Te rommelen! Zoals een vulkaan! Zo'n bangelijk, ultrasonisch gebroebel.

GASTON: Ja, ja. 't Is al goed. Ga maar naar huis. Ik doe vandaag het ziekenuurtje zelf wel.

PETER: Wanneer mag ik terugkomen?

GASTON: Volgens tante Julia kom jij zaterdag om 9 uur terug.

PETER: Ok. Ik zal er zijn.

(*Gaston af naar studio*)

PETER: (*opgelucht*) Pfew! Ik denk dat ik nu maar beter vertrek.

LAURA: Vertel eerst over Suzanne. Wat zei ze?

PETER: Wel, ik heb me eerst geëxcuseerd en gezegd dat ik de nieuwe DJ was en dat je vader alleen maar oude broel speelde en dat wij zondag radio Polka gaan kapen en...

LAURA: Heb je dat gezegd?

PETER: Ik heb haar gewoon alles verteld.

LAURA: Alles?

PETER: Ja. Over de muzieksmaak van je vader, over Kevin en zijn band, over de storing met zijn spikes, over Jack de kakkerlak, over het plezier dat we hadden met de cover van "The seven seas blues", over de onredelijke reactie van uw vader... Gewoon alles.

LAURA: En wat zei ze?

PETER: Ze lachte en vroeg of wij als kapers alleen maar hardrock gaan spelen. Ik zei: nee! Wij willen de hits van toen niet afschaffen. Wij willen er alleen onze muziek aan toevoegen.

LAURA: Mijn vader heeft Suzanne proberen te bellen. Mijn moeder zou haar zaterdag willen interviewen.

PETER: *(lacht)* Oh maar dat gaat niet lukken! Want weet je wat? Suzanne was geïnteresseerd in onze piraterij. Ze vond het een schitterend idee. En!... *(dolenthousiast)* Zondagvoormiddag komt ze! Naar de eerste uitzending van onze piratenzender! Voor een exclusief interview!

(PETER maakt vreugdedansje, zingt uitbundig: "ole ole ole ole, we are the champions". Dan Gaston op, streng, met de armen over mekaar. PETER merkt hem. Terwijl zijn uitbundigheid geleidelijk slinkt, zingt en danst hij als een berispt kind af.)

Einde 1° bedrijf

2° BEDRIJF

1° act

(Het is zaterdag. Er staan twee stoelen links aan de tafel in de ontvangruimte en één stoel rechts. Gaston zit in de studio. Geluid van radio staat aan. We horen de laatste tonen van "Als de zon schijnt" van André Van Duin. Dan lampje "on air" aan.)

GASTON: "Ziezo, dames en heren, dat was "Als de zon schijnt" van André Van Duin. En tot slot van deze zonnige zaterdagochtend draaien we nog een laatste zonnig liedje. Je hoort zo dadelijk de "Boerinnekesdans" van Johnny Hoes. Na de reclame volgt de uitzending voor onze zieken. En daarna komen de de Rokkenfellows naar onze studio. Blijf luisteren!"

(lampje "on air" uit; Muziek: Boerinnekesdans. Julia en Peter op. Julia meteen in jolige stemming danst een komisch dansje. Gaston nors op, zet de radio af.)

JULIA: Dat was in onze tijd nogal wat anders dan dat gehos van de jeugd van tegenwoordig, eh Gaston? Toen dansten we van plezier. Nu moet het allemaal sexy zijn.

PETER: (zo "heilig" mogelijk) Absoluut, tante Julia.

JULIA: Dat bestond in onze tijd niet, hoor.

PETER: Nee, zeker niet, tante Julia.

JULIA: Allee. Seffens is het jouw beurt. Ga je het kunnen?

PETER: Ja, tante Julia.

JULIA: Weet je alle knopjes nog staan?

PETER: Ja, tante Julia.

JULIA: Niet vergeten de micro af te zetten, eh.

PETER: Nee, tante Julia.

GASTON: Kan hij beginnen of moet je zijn pamper nog verversen.

(Laura op met frisdrank, vult ijskast aan.)

JULIA: Nee, nee. Hij kan beginnen. Zullen we dan al maar naar de studio gaan, Peter?

PETER: Ja, tante Julia.

GASTON: Nee, tante Julia! Jij gaat niet mee. Hij zegt dat hij het kent, dus hij gaat het alleen doen.

JULIA: Ja maar, ik wil horen hoe hij het doet.

GASTON: Dat kan je thuis. Op 109.9 FM.

JULIA: Allee dan. Doe het goed, eh jongen! Ik zal supporteren. *(af)*

GASTON: De brieven en mails voor de verzoekjes liggen klaar. Dus voor ieder liedje zeg je voor wie het gedraaid wordt en van wie de groetjes komen. Is dat duidelijk?

PETER: Ja, mijnheer.

GASTON: *(imiteert Peter)* 'Ja, mijnheer. Ja tante Julia. Nee, tante Julia.' Als je zo triestig uitzendt, liggen de zieken straks allemaal op apegapen. Leg wat meer enthousiasme in je stem. Het is niet de bedoeling dat de zieken er neerslachtig van worden maar dat ze er van opkikkeren.

PETER: *(vrolijk)* Oh, maar natuurlijk, mijnheer. Het wordt een blijmoedige uitzending. De zieken gaan content zijn. Wees maar gerust! *(vrolijk af naar studio)*

GASTON: Gerust? Ik ben er niks gerust in. *(wil af, veegt voeten aan dweil)*

LAURA: Blijf je niet luisteren?

GASTON: Ik hoor het wel in de living. *(af)*

PETER: *(op uit studio)* Waar vind ik de jingle voor de ziekenuitzending?

LAURA: Wij hebben geen jingles.

PETER: Geen jingles! Wat voor een voorhistorisch gedoe is dat hier! Ok. Dan pik ik er wel eentje van YouTube. *(af in studio)*

LAURA: *(roept na)* Nee! Dat mag niet! Dat is strafbaar!

(Laura gesticuleert even "niet doen, dat mag niet" maar Peter kijkt niet op. Dan lampje on air aan. Laura zet de radio aan. We horen "[Bridge of the river Kwai](#)", na 20 seconden muziek fade out)

PETER: Hallo, hallo, hallo! Hier is PETER Vegas met leuke wensen voor zieke mensen! Zitten jullie klaar of liggen jullie klaar? Want sommigen zullen waarschijnlijk wel liggen: in bed of in de kliniek. Tja! Wie aan zijn kruis krabt met een riek, belandt meestal in de kliniek, eh. Hoe dan ook: warm je gezonde spieren, bindweefsels, ligamenten en gewrichten al maar op, want wij gaan er een lap op geven vandaag. We beginnen met lieve groeten aan Marie Pieters van haar zus en schoonbroer. Marie is aan 't herstellen van een hernia operatie. Wel Marieke. Wij gaan je moraal opkrikken met mooi liedje en een stevige buikspieroefening. Komaan! Gooi die dekens van je lijf, bal je vuisten en.... Hopsakee! Roeien maar! Komaan! Engeland is niet zo ver als je denkt.

(lampje "on air" uit. muziek: [An der Nordseeküste](#) van Klaus & Klaus. PETER op. Maakt een paar danspassen ([zie Klaus & Klaus](#)) Laura zet de radio uit.)

PETER: Vond je het leuk?

LAURA: Heel leuk!

PETER: Dit is maar een voorsmaakje. Met Radio Pipo wordt het nog lolliger.

LAURA: Radio Pipo?

PETER: Zo heet onze piratenzender. Ik heb mijn web radio gebruikt. Dat was gemakkelijker. Dan moest ik alleen mijn naam er uit kiepen en die speciale plug-in fiksken om hem in de ether te gooien. 't Is nu helemaal in orde. Alleen jou nog zo ver krijgen dat je mee presenteert. Twee DJ's die mekaar zo'n beetje uitdagen, werkt veel beter dan één DJ.

LAURA: Nee.... Nee, nee. Ik doe dat niet! *(de telefoon rinkelt, Laura eerst besluiteloos, neemt uiteindelijk op)* Met radio Polka... *(zwijgt geruime tijd, dan)* Dank u. Ik zal het hem zeggen. *(haakt in)* Dat waren felicitaties van de kliniek het Heilig Hart. Ze vinden jouw uitzending super. Marie is nog altijd aan 't roeien.

PETER: Leuk om horen. Dus, jij kan telefoneren?

LAURA: *(aarzelend)* Ja.

PETER: Wat is volgens jou het verschil tussen telefoneren en iets op de radio zeggen?

LAURA: In de telefoon is er maar één persoon die me hoort. Voor de radio zijn het honderden, misschien duizenden.

PETER: Als tijdens een telefoongesprek de speaker op staat, zijn er meer mensen die je horen.

LAURA: Ja, maar die anderen herkennen mijn stem niet.

PETER: Hm. Daar ga ik eens over nadenken. *(af naar studio)*

LAURA: *(belt met haar gsm, ze krijgt het antwoordapparaat)* Sandra! Morgen gaat Peter – die nieuwe DJ – radio Polka kapen. Hij wil dat ik mee presenteer. Maar ik durf dat niet! Zou jij morgen om 10 uur kunnen komen? Please! Zeg hierover niks van tegen onze pa of ons ma. Sms me asap. *(haakt in)*

(lampje on air aan. Laura zet de radio op)

PETER: Proficiat, Marieke! Je hebt flink gepeddeld. En zeg, als er ooit nog eens rare dingen op je röntgenfoto's staan, laat dat dan gewoon photoshoppen. Dat is goedkoper. Dan heb ik nu lieve wensen voor mijnheer Leo

Coppens, gemeenteraadslid van (naam gemeente). Mijnheer Coppens ligt in het Sint Lambertusziekenhuis op kamer 122 en is geopereerd aan de galwegen. Och, stenen in je galstroom zijn minder erg dan zand in je condoom, nietwaar mijnheer Coppens. Hoe dan ook, je collega's wensen je met een meerderheid van 32 stemmen, 24 tegenstemmen en 6 onthoudingen een spoedig herstel. En dan gaan we nu samen met mijnheer Coppens 800 calorieën verbranden! Wat niet wil zeggen dat we de pizza te lang in de oven gaan laten staan. Nee! Wij gaan plezier maken! Bij problemen met de gal is plezier het best van al! *(ernstig)* Aandacht, aandacht! Alle bevallige verpleegsters van het Sint Lambertusziekenhuis worden verzocht zich meteen naar de afdeling polichirurgie te begeven om de patiënten daar te begeleiden met deze... *(enthousiast)* Po-lo-naise! Komaan mijnheer Coppens! Duw je infuuskapstok de gang op, en hossen maar!

(lampje "on air" uit. Muziek: [Heb je even voor mij](#) van Frans Bauer. Peter vrolijk dansend op uit studio, playbackt teatraal: "ik kwam jou tegen, owheoo. Jij was verlegen owheoo". Dan Gaston furieus op.)

GASTON: *(schreeuwt)* Ben jij zot geworden! *(zet radio af)* Dat is een uitzending voor zieken, geen studentenfuif! Een polonaise van bedlegerige mensen! Waar is je verstand! Die mensen liggen daar af te zien en jij maakt er een spelletje van! Stel je voor dat die allemaal in de gang gaan dansen, wat een ravage dat kan teweegbrengen! Wonden die openspringen, infusen die los geraken, bloedzakjes die openbarsten, hartinfarcten... Gij zijt niet bekwaam, ventje! Echt niet bekwaam! *(telefoon rinkelt. Gaston neemt boos op)* Met radio Polka!... *(kleintjes, vriendelijk)* Ah, mijnheer directeur... Oh!... Allemaal?... In de gang?... Da's leuk om horen... Ah... je bent zelf aan 't mee dansen.... Ja, ja natuurlijk... Ja, ja, Peter Vegas blijft een vaste waarde bij radio Polka... Ik zal het hem zeggen, mijnheer directeur. Bedankt voor het telefoontje. *(haakt in)*

CONNIE: *(op met dweil, fles Dettol en vragenlijst voor interview. In haar schort een vod en een flesje ontsmettingsalcohol. Ze draagt handschoenen)* Ha, Peter! Jouw presentatie is leuk, hoor. Heel grappig. *(tot Gaston)* Mijn vragenlijst voor het interview zijn klaar, maar ik heb er geen zin in vandaag. Ik had zo graag Suzanne geïnterviewd.

GASTON: *(kregelig)* Ik heb haar honderd keer proberen te bellen, Connie. Meer kon ik niet doen.

(Peter knipoogt naar Laura, Laura lacht verlegen)

CONNIE: Die oudste Rokkenfellow is een arrogante zak. En die jongste piept alleen maar na wat de andere gezegd heeft. Wat moet ik daarmee?

PETER: Als die arrogante zak iets gezegd zegt, vraag dan heel verwonderd: "Is dat echt?" Je zal zien, na een keer of vier heb jij de overhand.

GASTON: Jij zou er wel weer een spelletje van maken. Moet jij het volgend nummer niet aankondigen?

PETER: Oh ja. Ja, natuurlijk.

(Peter af naar studio, Bijna onmiddellijk daarna gaat het "on air" lampje aan. Peter kondigt onhoorbaar een ander liedje aan. Inmiddels rinkelt de telefoon. Gaston neemt op. Connie vervangt de dweil en ontsmet de micro's.)

GASTON: Met radio Polka... Ja, ik weet het... Ja, hij is goed... Ja, ja, 'k zal het hem zeggen. Bedankt voor het bellen.

CONNIE: Wie was dat?

GASTON: Een verpleger van het Sint Lambertushospitaal... *(tegen zijn zin)* met felicitaties voor Peter

CONNIE: Voor de DJ? Amaai! Dat hebben we nog niet dikwijls meegemaakt.

GASTON: Ik ga naar de living. 'k Zal de telefoon meepakken. Dan kan die het interview al niet storen. *(tot Laura)* Als je hier blijft, zet je gsm dan ook al maar uit. *(af met telefoontoestel)*

CONNIE: Wacht! Ik ga mee. Ik ga nog even ontstressen. Ik doe nu al wel jaren de interviews, maar net ervoor ben ik nog altijd zenuwachtig. *(tot Laura)* Als die kwibussen er zijn, roep me dan maar. By the way, aanstaande woensdag om 14 uur hebben wij een afspraak bij de psychiater. *(af, vergeet vod en ontsmettingsalcohol)*

(Lampje "on air uit". Laura zet de radio aan. Muziek: Abba: [Take a chance on me](#) . Dan Michel en Roland op. Laura zet de radio af. De Rokkenfellows op met gitaar of ukelele. Ze dragen een lange, gesloten jas, met daaronder (nog niet zichtbaar) een bloot bovenlijf, een Hawaiiaans strorokje, een bloemenkrans om de hals. Michel heeft veel (opgeplakt) borsthaar.)

MICHEL: Dag juffrouwke. Wij zijn de Rokkenfellows. Het plezantste muzikaal duo van Vlaanderen. Ben jij de interviewster? Dan ga jij seffens van ons een sensationeel interviewke krijgen. Want wij zijn er op voorzien, hoor. Kijk maar!

ROLAND: Kijk maar!

(Michel en Roland openen in profiel (het publiek en Peter zien dus nog niets) hun jassen als exhibitionisten. Laura schrikt (van Michels borsthaar), dan geschokt af. Peter heeft het gezien.)

PETER: *(op, boos)* Helaba! Wat komen jullie hier doen?

MICHEL: Ah! Ben JIJ de interviewer! Wij zijn de Rokkenfellows. Allee vooruit. Ga maar achter je micro zitten. Dan zullen we eens een interviewke weggeven om duimen en vingers van af te likken.

ROLAND: Af te likken.

PETER: Ok.

(Allen zetten zich aan de interviewtafel)

PETER: Klaar?

MICHEL: Klaar. Vuur je vragen maar af.

ROLAND: Vuur maar af.

PETER: Wat is jullie mening over egocentrisme, narcisme en exhibitionisme? Zijn deze drie met elkaar verwant of zijn er volgens jullie diverse ego-ondersteunende inputs of primaire narcistische supplies. *(stomme verbazing bij Michel en Roland)* Oh sorry. Heb ik het aantal van jullie hersenkwabben overschat?

MICHEL: *(legt handen op de micro's)* He makker. Wij zijn niet naar hier gekomen om over politiek te zeveren. Wij willen ons duo bekend maken bij het grote publiek. Nu ja, 't is hier wel een prullenzender, maar alle baten helpen, zei de mug en ze piste in de zee.

ROLAND: Ze piste in de zee.

(Laura en Connie op, Connie zonder schort maar met handschoenen)

CONNIE: *(vriendelijk)* Ah, jullie zitten al klaar. *(met afgrijzen tot Michel)* Jouw hand ligt op mijn micro!

MICHEL: Ja, ik wou het interview even onderbreken omdat...

CONNIE: Doe die vieze fikkels van mijn micro!

(Michael gehoorzaamt, Connie ontsmet haar micro)

PETER: Bedankt voor het intakegesprek, heren. Het was aangenaam te mogen ontdekken dat jullie IQ lager is dan jullie schoenmaat. Enne, de micro's stonden nog niet op, hoor. *(af naar studio)*

CONNIE: De ziekenuitzending is nog bezig. Maar we kunnen het interview al opnemen en nadien uitzenden. Is dat goed?

MICHEL: Ja, ja. Zet dat ding nu maar op. We hadden al moeten bezig zijn.

ROLAND: We hadden al moeten bezig zijn.

CONNIE: *(drukt een toets in)* Opname van (datum), interview met de Rokkenfellows. Welkom in onze studio, heren. Jullie zijn dus "De Rokkenfellows". *(leest vraag af)* Wat doen jullie precies?

MICHEL: Wel madame, ik en Roland hier zijn een duo. Samen zijn wij de Rokkenfellows.

ROLAND: De Rokkenfellows.

MICHEL: Wat wij doen is enig in België! Nog nooit gezien, nog nooit gehoord!
Dat heb je zelfs op de televisie nog niet gezien. Wij brengen amusement van de bovenste plank.

ROLAND: Van de bovenste plank.

CONNIE: *(leest de vraag)* Waarmee onderscheiden jullie...

MICHEL: *(onderbreekt)* Wacht een beetje, madame. Ik had nog niet gedaan.

ROLAND: Hij had nog niet gedaan.

MICHEL: Wij spelen gitaar, wij zingen en wij dansen. Nu zal je zeggen, ja maar, zo zijn er nog veel. Jazeker. Maar toch zijn wij uniek. Want wij hebben een speciaal repertoire. Wij brengen namelijk alleen liedjes die iets te maken hebben met rokjes.

ROLAND: met rokjes.

CONNIE: *(leest de vraag)* Waarmee onderscheiden jullie...

MICHEL: *(onderbreekt)* Momentje madame. Ik ben nog niet uitgepraat. Wij zijn exclusief, want, wij doen er nog iets speciaal bovenop. Wij zingen niet alleen liedjes over verschillende soorten rokjes, wij dragen ook de rokjes waarover we zingen. Zo brengen we onder andere Het Minirokje van Toni Corsari, de baaie rokken van Johnny Jordaan, de Boerinnekensdans of de charleston van Josephine Baker met haar bananenrokje. Dat laatste doen we wel alleen als de bananen in reclame zijn. *(lachje)*

ROLAND: Alleen als de bananen in reclame zijn.

CONNIE: Waarmee ...

(Peter op. Observeert het gebeuren op de achtergrond)

MICHEL: *(onderbreekt)* Wat u dus te zien en te horen krijgt, is een ongeëvenaarde show met als thema: rokjes. Je kan ons contacteren op het nummer 797204. En nu we hier toch zijn, willen we voor de luisteraars wel een nummertje ten beste geven. Ze zullen onze rokjes en onze dans niet kunnen zien, maar ze horen dan toch al onze virtueuze zang. Dames en heren, wij brengen voor u "Indian love call" van Slim Witman, een Hawaïiaans nummer in... Hawaïiaanse rokjes!

ROLAND: Hawaïiaanse rokjes!

(Michel en Roland showen hun rokjes, doen jas uit.)

CONNIE: *(krijst van afschuw, stamelt)* Oe... oe... oe

(Laura en Peter snellen naar Connie)

MICHEL: Wat is het madame? Een vapeurke? We zullen een pauzeke inlassen, hoor. Zet de boel maar even af. *(Laura drukt de pauzetoets in. Michel neemt een pijp, Connie kermt)* Je moet niet bang zijn. Ik zal wel buiten gaan. Waar is mijn tabak?... *(zoekt in zakken van jas)* Shit! Ik heb geen tabak bij.

ROLAND: Geen tabak bij.

MICHEL: Nah. Problemen zijn er om opgelost te worden.

(Michel neemt schaar van tafel, knipt pluk borsthaar af, stopt daarmee zijn pijp. Afgrijpselijke kreet van Connie, dan paniekaanval.)

PETER: *(tot Laura)* Breng je ma maar naar binnen. Ik handel het interview wel af. *(Connie en Laura af)* Ok Hulajanetten. Jullie krijgen nog twee minuten zendtijd en dan is het afgelopen. De tijd gaat nu in. *(ontgrendelt pauzeknop)*

MICHEL: Hela! Wij hebben wel recht op een volledig interview! Dat was zo afgesproken.

ROLAND: Dat was zo afgesproken.

PETER: Jullie hebben ook het recht om te zwijgen, want alles wat nu opgenomen wordt, kan tegen jullie gebruikt worden. Komaan, egotrippers. Begin er maar aan.

MICHEL: Jij denkt dat wij niks kunnen, eh, onnozel ventje. Kom Roland, we zullen dat betwetertje eens van zijn sokken blazen.

ROLAND: Van zijn sokken blazen.

(Komisch nummer. Michel en Roland playbacken heupwiegend en tokkelend op hun gitaren [Indian love call](#) van Slim Witman. Roland neemt daarbij de echo's en hoge noten voor zijn rekening. Tijdens hun act Laura en Gaston op.)

PETER: *(onderbreekt het optreden na +/- 1,5 min.)* Cut! Cut! De tijd is om.

MICHEL: *(dreigend)* Nu moet je eens goed luisteren, eh broekvent. Wij zijn naar hier gekomen om reclame te maken. En jij gaat dat niet bederven. Jij neemt heel ons nummer op of *(grijpt Peter bij de halskraag)* jij gaat kennismaken met mijn humeur. En dat is momenteel heet. Witheet.

ROLAND: Witheet.

PETER: *(verwijfd)* Oh! Dat is de nieuwste keur van Lancôme!

(Gaston op)

MICHEL: Ik ga nu die pauzeknop afzetten, wijsneus. En ik speel met mijn compagnon heel het liedje. En als jij ook maar durft wijzen naar die pauzeknop, sla ik hier de boel kort en klein. *(zet pauzeknop af)*

ROLAND: Kort en klein.

GASTON: He, he! Dat is hier wel mijn studio.

MICHEL: Ah! Het groot opperhoofd! *(tot Gaston)* Ik ben niet te spreken over de manier waarop wij hier ontvangen zijn. En ook niet over de manier waarop wij geïnterviewd werden. Eerst wil die wijsneus er een politiek debat van maken. Dan komt er een madame die me voortdurend onderbreekt...

GASTON: Dat was mijn vrouw.

MICHEL: Oh! Ze deed dat niet slecht, hoor. Maar op een gegeven moment kreeg ze last vapeurs. Allee, dat denk ik toch. Ze zei altijd maar: oe, oe, oe."

ROLAND: Oe, oe, oe.

PETER: *(verwijfd)* Tja. Het woord "oerang oetan" is een tongtwister.

MICHEL: Kom er niet tussen, wijsneus! *(tot Gaston)* Dat ventje heeft hier alles in 't honderd laten lopen. 'k Weet niet wat hij hier doet, maar als hij hier werkt, zou ik hem op staande voet ontslaan. Dat gastje kent niks van public relations. Hij verstoort de goede gang van zaken en maakt iedereen belachelijk. Dat manneke is niks waard. En als ik u was, mijnheer, zou ik hem goed in 't oog houden. Want volgens mij vrijt hij met jouw dochter... zonder condoom.

ROLAND: Zonder condoom.

LAURA: Dat is niet waar!

MICHEL: Ok. Mét condoom.

LAURA: *(boos)* Jullie hebben zelf alles in de war gestuurd! Mijn moeder kon jullie niet interviewen! Jullie onderbraken haar steeds! Jullie wilden eigenlijk geen interview maar gratis reclame voor jullie erbarmelijk show. Jullie zijn verachtelijk, gemeen crapuul. *(tot Michel)* Jij, met je ego van hier tot in Tokio en met de echo van je pathetische partner in je kielzog, hebben geen talent, geen empathie. Noch voor je partner, noch voor mijn moeder die misselijk werd van jullie vunzige voorstelling. De enige die jullie doorhad, was Peter. En die maak je dan maar vleugellam met leugens, eh? *(neemt gitaar van Roland, zwaait er vervaarlijk mee in 't rond)* Er uit! Er uit, zelfingenomen bullebakken! Radio Polka mag dan een antieke radio zijn, maar ik laat hem niet bevuilen door narcisten met egocentrische afwijkingen. Beat it! Smeerlappen! Labbekakken! *(etc)*

(Laura slaat met de gitaar om zich heen. Michel en Roland nemen snel hun jassen en af. Laura gooit Rolands gitaar achterna.)

PETER: *(zachtjes, met ontzag)* Waw.

(Laura beseft plots dat ze te ver gegaan is en gaat schuw in de zetel zitten. Gaston en Peter kijken haar verbaasd en aangenaam verrast aan. Licht fade out. Muziek: "[Beat it](#)" van Michael Jackson.)

Einde 1° act

2° Act

(De telefoon staat weer op de tafel. Ergens ook een fles Dettol. Licht fade in. Muziek fade out. Het is zondag. Laura is op. Ze is nerveus. Sandra op.)

LAURA: Oef! Ik ben blij dat je er bent.

SANDRA: *(op, draagt metalen halsketting)* Zijn pa en ma al naar de mis?

LAURA: Ja, ze zijn net vertrokken.

SANDRA: Ik heb gisteravond jouw mail nog gelezen. Heb jij écht die twee paljassen buiten gekegeld? *(Laura knikt ja)* Mijn lief, verlegen zusje een kolkende feeks. Dat had ik willen zien!

LAURA: Zo spectaculair was het niet. Ik was rap uitgeraasd.

SANDRA: Maar je hebt geraasd!

LAURA: Dat wel, ja.

SANDRA: Je hebt het eindelijk aangedurfd om je mening te zeggen. Geweldig! Je bent goed bezig, meisje!

JULIA: *(op)* Hier zijn we weer, zie. We zullen er nog eens invliegen.

SANDRA: Ah Julia! En wat draai je vandaag? Weer van die oude brol?

JULIA: Nee, nee. De Vlaamse hitparade. Dat is moderne muziek, eh. Liedjes van Laura Lynn en Danny Fabri en Paul Severs en Gary Hagger.

SANDRA: Ah! Van “die” moderne muziek.

JULIA: Ja, een mens moet meegaan met zijn tijd, eh. Zal ik het geluid opzetten? Dan kunnen jullie het horen.

SANDRA: Nee, nee. Dat doen we zelf wel.

JULIA: 't Wordt goed vandaag, hoor. Ik ben in vorm.

SANDRA: Daar zijn we van overtuigd, Julia.

JULIA: Allee, dan zal ik eens beginnen. *(af naar studio)*

SANDRA: Radio Polka kapen terwijl Julia uitzendt. Ik ben benieuwd hoe Peter dat gaat flikken.

LAURA: *(olijk)* Hij krijgt dat wel voor mekaar. 't Is een geboren komediant.

SANDRA: Hé! Zie ik daar lichtjes flikkeren in je ogen? Je bent toch niet verliefd aan 't worden?

LAURA: *(haalt schouders op)*

SANDRA: Toch maar opletten met sympathieke knullen, hoor meisje. Die laten doorgaans het achterste van hun tong niet zien.

(Suzanne en Kevin op. Kevin weer in heavy metal outfit. Hij acteert aanvankelijk vooraan = waar zijn pins de zender niet storen)

SANDRA: Goeiemorgen Suzanne. Kom binnen... En Kevin? Kom jij je CD halen?

KEVIN: Nee, nee. Die mag je houden.

SUZANNE: Kevin en ik zijn samen. Hij vertelde me dat jouw pa zijn CD niet wou wou draaien. En ik dacht dat het op de piratenzender misschien wel zouden willen doen.

SANDRA: Kennen jullie mekaar?

SUZANNE: *(lachje)* Ja.

KEVIN: Suzanne is de godmodder van onze band. 't Is bij haar dat we in de stal mogen repeteren.

SUZANNE: Ja, met muziek geven mijn koeien 3% meer melk.

SANDRA: Ook van heavy metal?

SUZANNE: Voor mijn koeien maakt het genre niet uit. Die zijn multicultureel.

KEVIN: Is die mevrouw al aan 't uitzenden op de piratenzender?

SANDRA: Nee. Die is nog van de oude garde. Peter gaat haar seffens op de een of andere manier buiten jassen. Maar vraag me niet hoe.

LAURA: Hij blijft wel lang weg.

KEVIN: Ik zal eens gaan kijken. *(af)*

SUZANNE: Wie doet het interview?

SANDRA: Peter veronderstel ik. Of misschien... *(kijkt naar Laura)*

LAURA: Nee. Ik niet.. Ik durf dat niet.

SUZANNE: Jij hebt anders een mooie stem. Kan jij zingen?

LAURA: Een beetje.

SANDRA: Mijn zus heeft veel talenten. Maar ze durft ze niet laten zien.

SUZANNE: Tja, frustraties overwinnen is niet simpel. Ik kan er van meespreken. Voor mijn koeien wou ik wel zingen. Maar in 't openbaar... Dat zou ik nooit gedurfd hebben.

LAURA: Hoe komt het dat je het uiteindelijk wel durfde?

SUZANNE: Door mijn man. Hij had me ingeschreven voor "The Voice". Ik weigerde om mee te doen. Ik durfde dat gewoon niet. Tot hij zei: "Suzanne, je zingt fantastisch, maar alleen voor onze koeien zingen is heel egoïstisch tegenover je uitzonderlijk talent." Toen besepte ik dat hij gelijk had.

LAURA: En plots was je niet meer bang?

SUZANNE: Oh jawel! Ik was vreselijk bang. Voor ik moest optreden was ik aan 't sterven. Mijn hart bonsde tegen mijn baleinen, mijn knieën knikten, ik zweette als een rund. Ik had willen weglopen.

LAURA: En toch ben je opgetreden?

SUZANNE: Ze hebben me op het podium geduwd. Ik besepte het niet eens. Ik was een zombie. En dan opeens klonk er muziek en wist ik dat ik moest zingen. En ik zong... En plots viel alle stress weg. Ik zong zo blij en onbevangen als voor mijn koeien.

LAURA: En nu ben je helemaal niet meer bang als je moet optreden?

SUZANNE: Oh jawel. Voor elk optreden ben nog altijd een stresskieken.

SANDRA: Laura... Besef jij wel wat je aan 't doen bent? Jij bent Suzanne aan 't interviewen!

KEVIN: *(op)* Er komt iemand aan. Maar ik ben niet zeker of het Peter wel is.

SANDRA: Oh nee. Toch weer niemand voor radioreclame of om een interview aan te vragen. Dit is niet het moment!

(Muziek: intro van "[Pirates of the Caribbean](#)". Peter stoer op in deuropening als [piraat Jack Sparrow](#). Hij draagt een laptop. Eventueel draait een ventilator off stage zodat zijn sjaal en haren waaien in de wind. Peter paradeert even over het podium. Dan muziek af. Nota: Jack Sparrow acteert met veel flair en ogenschijnlijk ietwat tipsy)

PETER: Ahoi lichtmatrozen! Staat de rum koud?

LAURA: Peter? Ben jij dat?

PETER: Herkende je me niet?

LAURA: Nee.

PETER: Goed zo! Als zo'n intelligente juffrouw als jij me niet herkent, zal tante Julia me zeker niet herkennen. *(met zwierige buiging tot Suzanne)* Mijn excuses voor exotische outfit, mevrouw. Maar voor ons aller welzijn is het beter dat ik incognito verschijn. *(tot Kevin)* Ahoy Kevin! Ik zou een

vriendschappelijk klopje op de schouder geven, maat. Maar ik denk dat het gaat pijn doen. En? Iedereen klaar om te enteren?

SANDRA: Ja, maar hoe ga jij radio Polka kapen als Julia nog aan 't uitzenden is?

PETER: Tja, hoe doen we dat? *(speelt met zwierige gebaren en veel flair het typetje Jack Sparrow uit "Pirates of the Caribbean.")* Dat lost Jack Sparrow wel op. Dames, dit is de dag die jullie voor altijd zullen herinneren: de dag dat Jack Sparrow radio Polka kaapte. *(struikelt over elektriciteitskabel, maakt dan elegant sprongetje)* Heeft iedereen dat gezien, want ik doe het "geen" twee keer. Om radio Polka te enteren, hebben we geen haken nodig. Daar hebben we alleen dit voor nodig *(toont laptoptas)*. Mijn geheim wapen! Ik snak er naar om het te kunnen gebruiken. *(wil tas openen, sukkel met de ritssluiting, na stevige ruk toch open)* Tja, met een vastgelopen rits heeft grote goesting het soms moeilijk. *(toont laptop, pathetisch)* Hierin zit de sleutel van onze overwinning. Ik heb er de ruwste zeeën van onze wereldwijde aardkloot voor bevaren. *(zet laptop aan)* Ziezo binnen enkele minuten bevinden we ons in het hart van onze Radio Pipo!

LAURA: Radio Pipo?

PETER: Dat klinkt als een klok, niet?

SANDRA: Als een gestoorde klok.

PETER: De vlag dekt de lading. Radio Pipo maakt prettig gestoorde radio die iedereen leuk zal vinden. 'k Zal de machinekamer eens opstarten. Hou je vast aan de mast. Hier gaan we. *(drukt op computertoets)* ENTER!... Welkom aan boord van Radio Pipo, dames. *(maakt zwierige, te diepe buiging en valt)*

LAURA: Ben je gevallen?

PETER: Nee, nee. *(krabbelt recht)* Ik controleerde even de zwaartekracht. En de aantrekkingskracht tussen twee puntenmassa's blijkt hier prima te werken. We kunnen er dus met een gerust hart aan beginnen. *(bij laptop)* Kijk! Dit is een volledige radiozender mét een uitgebreide playlist.

(allen gaan naar laptop kijken)

SUZANNE: Indrukwekkend!

(In de studio staat Julia op)

SANDRA: O nee! Julia komt!

PETER: Ik heb een plan klaar! Kruip allemaal ergens op. Snel! Met de voeten van de grond!

(Julia op terwijl iedereen met de voeten op stoel, zetel of tafel vlucht. Peter doet alsof hij iets zoekt.)

JULIA: Amai hier is veel volk vandaag.

PETER: (*zoekend, met hogere stem*) Schnappie! Schnappie!

JULIA: Ben je je hondje kwijt?

PETER: Nein, nein. Nicht mein Hündchen. Meine Krokodil. (*zoekt*) Schnappie!
Wo bist du!

JULIA: Uw k.k.krokodil!

PETER: Ja, zo'n Ding mit kleine "pootchen" und grosse Maule. Zo'n grosse
Maule! Von Antwerpen.

JULIA: B.bijt hij?

PETER: Ja natürlich. Das ist keine poesie! Das ist eine Krokodil! Schnell! Weg,
weg! (*opent deur van ijskast en duwt Julia er in, maakt met zijn
gordel/sjaal het handvat van de ijskast vast met een handvat van een
kastje.*) Voilà. Aufgeräumt steht netjes.

KEVIN: Je hebt haar in de ijskast gestopt!

PETER: Ja en dan?

KEVIN: 't Is daar toch koud.

PETER: Ze zal wel zo snugger zijn om de temperatuur wat hoger te zetten,
zeker?

SANDRA: Julia? Snugger?

PETER: Och ja. Da's waar. (*opent ijskast*)

JULIA: Heb je je krokodil gevangen?

PETER: Noch nicht. Wird noch ein bisschen duren. Ich zal de chauffage
aufsetzen. (*draait aan knop van ijskast*) Ruhig sitzen bleiben. Kein lawaai
machen, anders schnappt Schnappie.

JULIA: Ja, ja. Ik heb het geschnapt.

PETER: (*sluit deur, knoopt ijskast weer vast*) Voilà. Daar mag ze eventjes blijven.

SUZANNE: Hoe lang?

PETER: Een uurtje.

SUZANNE: Is in een gesloten ijskast wel genoeg zuurstof?

PETER: Wat moet ik er anders mee doen? Zij moet weg. Anders kunnen we niet
starten.

KEVIN: Zal ik er even mee gaan wandelen?

PETER: Mijn tante gaat niet met een cactus wandelen. Dan zit ze nog liever in de ijskast.

LAURA: Ik heb een idee. Haal Julia er maar weer uit.

PETER: En mijn krokodil dan? Ik ben niet verantwoordelijk voor gebeurlijke ongevallen, eh.

SANDRA: Doe maar wat Laura zegt, Piet Hein.

PETER: *(met flair)* 't Is Jack. Jack Sparrow. *(elegante groet)* Om u te dienen, my lady. *(elegant naar ijskast, sukkel met de knoop)* Oeps. Ik heb die knoop te strak aangetrokken. Moet ik die knoop écht los maken? Jullie weten toch dat na de "ontknooping" niks verrassends meer komt?

SANDRA: *(neemt schaar)* Volgens mij zijn met jou verrassingen nooit ver weg. *(knipt gordel/sjaal door)*

PETER: *(theatraal)* Mijn gordel/sjaal! Mijn trots! Ik zal nooit meer dezelfde zijn.

SANDRA: Dat zou wel eens in je voordeel kunnen werken.

JULIA: *(op)* Heb je hem gevangen?

LAURA: Kom maar, Julia. Mijnheer heeft zijn krokodil in onze living gezet. Intussen is hier wel een en ander gebeurd. Die mevrouw daar, heeft me een job aangeboden. Die mijnheer *(Kevin)* is haar secretaris en gaat zo dadelijk het contract opstellen. De mijnheer met zijn krokodil is de vriend van Sandra. Maar mijn ma en pa mogen dat nog niet weten. Hij ziet er niet uit als de ideale schoonzoon, eh?

JULIA: Nee, zeker niet!

LAURA: Jij kan toch zwijgen, eh?

JULIA: Als een open graf.

LAURA: Nu ik een job heb, zullen mijn ouders enorm blij zijn. Maar ik zou hen met nog met iets anders willen verrassen. Je weet, mijn pa wil al lang dat ik op radio Polka zou presenteren. En nu voor mij alles zo mooi in de plooi valt, zou ik jouw Vlaamse hitparade willen overnemen. Zou jij het erg vinden om nu naar huis te gaan en mij jouw programma te laten afwerken? Mijn pa gaat dolblij zijn als hij hoort dat zijn jongste dochter eindelijk een DJ is.

JULIA: Ik heb je nog nooit zoveel zinnen achter mekaar horen zeggen, meisje. Natuurlijk wil ik jou de kans geven om je ouders gelukkig te maken. Ik ga mijn breiwerk inpakken en dan is de studio van jou. *(af naar studio)*

SUZANNE: Liegen is niet mooi. Maar in dit geval: chapeau!

PETER: Nah... er zaten wel enkele onjuistheden in haar betoog.

KEVIN: Julia geloofde het toch allemaal.

PETER: Geloof is relatief, eh vriend. Vertel iemand dat er 300 biljoen sterren aan de hemel staan en hij zal het geloven. Maar zeg hem dat die bank pas geveerd is en hij zal er eerst eens aan voelen om te zien of dat wel waar is.

JULIA: *(op uit studio)* Ziezo, nu is het jouw beurt. Amai, jouw pa zal nogal verschieten! En jouw ma ook! Want met een krokodil in de living gaat ze niet content zijn, denk ik. Ik ben niet zeker, maar ik denk dat krokodillendrollen nogal groot uitvallen. En je weet, van een klein muizenkeuteltje panikeert ze al.

LAURA: Dat komt allemaal wel in orde, Julia.

SANDRA: Wij kuisen dat wel op.

JULIA: Allé dan. Doet dat goed, eh!

LAURA: Ik zal mijn best doen.

(Julia af)

PETER: *(opgetogen tot Laura)* Ah zo! Jij presenteert mee op radio Pipo?

LAURA: *(verlegen)* Nee. Toch niet.

PETER: Komaan! Niemand zal horen dat jij het bent. Ik heb speciaal voor jou een app'ke gedownload waarmee je stem onherkenbaar wordt. Zullen wij het eens testen, Sandra? *(naar laptop, plugt micro in)*

SANDRA: Okido.

PETER: Als ik "actie" zeg, kondig je een liedje aan. Schud maar iets uit je mouw. 't Is maar een test. *(geeft micro)*

SANDRA: Ok.

PETER: *(na enkele computerklikken)* Actie!

(Nota voor de toneeltechnici: een stemvormer (voice changer) kan zowel met hardware als met software gerealiseerd worden.)

SANDRA: *(haar stem klinkt als een heliumstem)* Dames en heren, dit is ... Oh my God, ben ik dat? Ik ben precies een baby. Mamaaa! Help! Ik heb Micky Mouse opgegeten!

(algemene hilariteit)

SUZANNE: Staan daar nog andere stemmen op?

PETER: Ja, nog veel.

KEVIN: Mag ik dat ook eens proberen?

PETER: Welke stem wil je: die van een vrouw, van een spook, een robot, Darth Vader?

KEVIN: Doe maar eens een robot.

PETER: Ok, komt er aan.

(Kevin beweegt als een robot en zingt in de micro "lief klein konijntje had een vliegje op zijn neus", zijn stem klinkt als een robot. Iedereen heeft lol.)

SANDRA: Wil jij het ook eens proberen, Laura?

PETER: Voor Laura heb ik een mannenstem in petto. Als ze daarmee presenteert, weet niemand dat zij het is.

(Laura twijfelt. Iedereen moedigt haar aan: allé, komaan, probeer het eens, enz. Tenslotte gaat Laura schoorvoetend naar de micro.)

SUZANNE: Komaan, Laura! Remmen los! Je kan het!

LAURA: *(in micro, haar stem is mannelijk, eerst schuchter, dan zekerder)* Dames en heren, hier zijn de kapers van radio Pipo. Wie zijn ze, wat doen ze, wat drijft hen. Dat komen jullie allemaal te weten in deze uitzending. Blijf luisteren!

(applaus van de omstaanders)

PETER: *(tot Laura)* Wat denk je? Zal het gaan?

(Laura knikt ja. Gejuich van de omstaanders)

LAURA: Ik doe het wel met mijn eigen stem.

PETER: *(guitig)* ...Sorry, ik heb je niet verstaan. Wat zei je?

SANDRA: Ja zeg, flirten kan je straks ook nog. Begin nu maar met de uitzending.

PETER: All right! Let the party begin! *(neemt laptop)*

KEVIN: *(kucht)* 't Is hier wel een droge party, vind je niet?

LAURA: In de ijskast staan cola en water.

PETER: Cola en Water! Ons vlaggenschip wordt te water gelaten! Kan het niet wat feestelijker?

SANDRA: Ik zal binnen eens gaan kijken of ik iets feestelijks kan vinden.

KEVIN: Kan ik helpen?

SANDRA: Wel ja. Eigenlijk wel.

(Sandra en Kevin af)

PETER: *(tot Laura)* Ik ga eerst mijn laptop aansluiten. Zal ik je nog een snelcursus geven over playlist openen, micro aan en uit zetten – want dat blijkt hier een heikel punt te zijn – en dan ook even snel uitleggen hoe...

LAURA: *(onderbreekt)* Ik heb een bachelor toegepaste informatica.

PETER: *(neemt hoed af, maakt sierlijke buiging)* Enchanté madame! Het is mij een hele eer u aan boord te mogen verwelkomen. Dan mag jij zo dadelijk voor het eerst radio presenteren.

LAURA: Ja, maar wel met een klein hartje.

SUZANNE: Ben je niet bang dat je ouders er achter komen?

LAURA: Ja . Want dat zal mijn beste dag niet zijn.

PETER: *(op)* Ik ga starten. Blijf nog maar even zitten. Ik roep wel als ik je nodig heb. *(af)*

LAURA: Oh wacht! Ik ga het geluid opzetten. Dan kunnen we hier alles horen.

(Laura zet het geluid aan. Muziek: refrein van “[De Marie-Louise](#)” van Bart Kaëll. Muziek stopt; lampje “on air aan”)

PETER: Dames en Heren, hier spreekt kapitein Peter. U luistert momenteel niet meer naar radio Polka. Want wij hebben Radio Polka gekaapt. Het eerstvolgende uur luistert u naar radio Pipo! De piratenzender met het meest gevarieerd muziekaanbod: Pop, Rock, Disco, House, Techno, Metal, Schlagers, meezingers en niet-meezingers.... Alle genres komen aan bod. Aan het roer staat uw aller kapitein Peter met aan bakboord de bevallige boordcommandant Laura en aan stuurboord de welbespraakte stewardess Sandra. U mag nu gaan rechtstaan voor de begintune van... radio Pipo!

(Muziek: intro van de film “Superman” Lampje “on air” uit. <https://www.youtube.com/watch?v=PISKNQIZHVE>. Peter doet teken dat Laura mag komen, Laura af in studio. Lampje “on air” aan.)

PETER: Goeiemorgen Laura! Ben je klaar voor een eerste gezamenlijk presentatie?

LAURA: Naast jou, Peter, ben ik klaar voor alle “crazy shit”.

PETER: En daarmee heeft onze lieve Laura mij in één klap getypeerd. Dank je wel!

LAURA: Graag gedaan.

PETER: Zullen we als eerste nummer dan maar iets crazy draaien?

LAURA: Ja, iets kei crazy. Maar zonder cultuurshock. De Polka-luisteraars moeten er ook kunnen van genieten.

PETER: Uiteraard! Radio Pipo is er voor iedereen. Wat denk je van Formidable van Stromae.

LAURA: Oh dat is formidabel!

PETER: Ik zou er eerlijk gezegd niet direct aan gedacht hebben. Maar zoals ik jou nu zie en hoor... tu es formidable!

LAURA: Je maakt me verlegen!

PETER: Ok. Ik zal het niet meer zeggen. Stromae zal het in mijn plaats wel allemaal uitleggen.

(Muziek: [Formidable](#) van Stromae. Lampje "on air" uit. Peter en Laura op uit studio. Suzanne applaudisseert. Laura zet het geluid af.)

SUZANNE: Schitterend gedaan! Als jullie een fanclub oprichten, ben ik de eerste om me aan te sluiten.

PETER: Je was fantastisch, Laura. Zo kende ik je nog niet.

LAURA: Ik kende mezelf zo ook niet.

SUZANNE: Vond je het leuk?

LAURA: Vooraf is het, zoals je zei, inderdaad afschuwelijk. Zenuwen, ademnood, bonzend hart, knikkende knieën. Maar eenmaal in de ether voelde ik me als een feniks die alsmaar hoger en hoger opstijgt. Heel bizar.

(Sandra en Kevin op met champagne, glazen en versnaperingen, waaronder bv. tv-worstjes, blokjes kaas, spekken, komkommer en/of andere "zachte" hapjes.)

SANDRA: Wij hebben in de keuken alles gehoord. Wat een geweldige uitzending! Goed gedaan, Peter! En Laura!... Wat een openbaring!

KEVIN: Proficiat allebei! Heel goed gedaan!

PETER: Ja, tot nu toe was het al een knaller. Zullen we die fles ook eens laten knallen?

SANDRA: Ja natuurlijk. Doe maar open.

LAURA: Wel eerst speechen, eh Peter.

ALLEN: *(scanderen)* Speech! Speech! Speech!

PETER: Allé. Omdat je zo aandringt. Beste kompanen, wij hebben met succes radio Polka buit gemaakt en met verve de vlag van radio Pipo gehesen. Enkele minuten geleden lieten wij ons nieuw schip te water en... *(schrikt)*

Duizend bommen en granaten! Ons schip is nog niet gedoopt! (*grijnslacht*) Dat moeten we nog goedmaken. (*schudt met fles, spuit champagne*)

(*algemene hilariteit, Peter serveert de champagne.*)

SANDRA: Oh nee. Wat een smeerboel. Als ons ma dat ziet.

PETER: Zwabberen doen we straks wel. Eerst toasten.

LAURA: Ik drink eigenlijk geen alcohol.

PETER: Lieve Laura. Van champagne word je niet dronken, hoor. Daar gaan alleen je ogen nog meer van schitteren. Want in ieder bubbelkje zit een zweempje geluk. Proost! Op onze aangename samenwerking.

(*Laura en Peter maken oogcontact en klinken.*)

SUZANNE: Op jullie geluk en het succes van radio Pipo.

LAURA: Op de geslaagde kaping.

KEVIN: Santé!

PETER: Wij moeten terug naar de studio, Laura. Sandra, zou jij intussen Suzanne kunnen interviewen? Neem het gesprek hier maar op. Dan zenden we de opname straks uit terwijl Laura en ik even pauzeren.

SUZANNE: Objection your honor.

PETER: Wablieft?

SUZANNE: Dat zeggen ze toch in Amerikaanse films als ze met iets niet akkoord gaan .

PETER: En waarmee ga jij niet akkoord?

SUZANNE: Ik heb Kevin meegebracht omdat ik vind dat hij en zijn groep meer aandacht verdienen dan ik. Ik ben al gelanceerd dank zij The Voice. Maar die jongens zijn nog aan 't knokken voor enige bekendheid.

PETER: En jouw interview gaat dan niet door, of wat?

SUZANNE: Jawel. Straks. Maar eerst Kevin.

PETER: Jouw verzoek is wel een lichte vorm van muiteerij, eh. (*tot Laura*) Wat denk je boordcommandant, 5 stokslagen of 10?

LAURA: Niet overdrijven, eh Peter.

PETER: Sorry, maar een kapitein moet ten allen tijde overeind blijven. (*loopt sierlijk naar de studio, struikelt, valt*)

LAURA: Oei! Lag er iets in de weg?

PETER: *(krabbelt recht)* Blijkbaar niet. Tja, dan ben ik waarschijnlijk over het draadloos internet gestruikeld.

(Laura en Peter af in studio, zetten de koptelefoons op)

SANDRA: Jij mag hier komen zitten, Kevin.

(Kevin gaat aan tafel tegenover Sandra zitten.)

SUZANNE: Mag ik eerst nog horen wat Laura en Peter vertellen? Ze doen dat zo schitterend.

SANDRA: Natuurlijk. *(zet geluid op)*

(We horen gefwiet en gekraak = storing op de radio)

SANDRA: Shit! *(gaat in paniek voor het raam van de studio staan zwaaien)*
Mayday! Mayday!

(Peter en Laura op)

KEVIN: *(kleintjes)* Dat ben ik weer, zeker?

PETER: Godmiljaar! Die metaalmaniak verbrodt het weer. Ligt hier ergens een trektang?

KEVIN: *(sneu)* Ik zal mijn jas uitdoen.

PETER: Dat is niks gekort. Jij gaat je helemaal moeten strippen, man.

LAURA: Ga eerst terug in de zetel zitten, Kevin.

(Kevin gehoorzaamt. Het gekraak houdt op. We horen muziek het einde van "Formidable" van Stromae)

SANDRA: 't Is opgelost. De radio doet het weer. *(zet geluid af)*

PETER: *(tot Kevin)* En daar blijf je nu zitten tot de uitzending gedaan is. Capice?

(Kevin knikt onderdanig)

SANDRA: Maar dan kan ik hem niet interviewen! Deze micro's zijn ingebouwd.

LAURA: Wacht, ik heb een idee. *(tot Peter)* Ga jij de volgende plaat maar aankondigen. Ik los dit wel op.

PETER: Ay ay, kapitein! *(naar studio)* Tiens. Ik was toch de kapitein? *(zucht)*
Vrouwen! Hoe doen ze het, hoe doen ze het!

(Peter af, even later lampje "on air" aan, we zien Peter presenteren. Intussen gaat Laura met een bord worstjes naar Kevin.)

SUZANNE: Kevin eet geen worstjes, hoor. Hij is vegetariër.

LAURA: Ik ga ze ook niet presenteren. Kevin moet bij die micro geraken zonder storing te veroorzaken. Dus, moeten we zijn antennes afschermen. En dat kan bijvoorbeeld... met worstjes. *(prikt worstjes op Kevins pins)*

SANDRA: Gaat dat ook met kaasblokjes?

LAURA: Ja, en met spekken en komkommer. Breng al die versnaperingen maar naar hier en spies er alles maar op. Je moet er alleen maar op letten dat de pin er niet uitkomt.

(Sandra en Suzanne spiesen mee versnaperingen op Kevins pins. Mimiek Kevin!)

SUZANNE: Arme jongen. Nu prikken we je vol met dingen die je niet mag eten.

KEVIN: Oh maar kaas, mag ik wel eten, hoor. *(hapt kaas van pin)*

SANDRA: *(guitig)* Ja maar zeg! Zo kunnen we nog lang bezig blijven.

(Lampje on air uit, Peter op.)

PETER: *(merkt Kevin)* Oh my God. Een kerstboom.

LAURA: Nog even en dan gaan we proberen of Kevin al aan de micro kan gaan zitten.

PETER: Oh nee! Laat hem alsjeblieft daar! Hij staat heel schoon in die hoek. En hij fleurt die muur ook helemaal op. En die kleuren.... Oh! Die komen daar helemaal tot hun recht.

LAURA: Zijn pins zijn afgedekt. We brengen Kevin zachtjes naar die stoel en bij het minste gekraak op de radio stoppen we. Ok?

PETER: Niet ok. Ik zie problemen, huizenhoge problemen. Ik heb bubbels nodig. *(giet champagne in)*

SUZANNE: Alcohol lost geen problemen op, hoor.

PETER: Nee, maar melk ook niet.

(Laura zet het geluid op. We horen: het refrein van [Step by step](#) van Whitney Houston. Laura en Sandra begeleiden Kevin voorzichtig, stap voor stap naar de stoel. Spel: even wachten, luisteren, dan weer een stapje verder, enz.)

SUZANNE: Ja! Je bent er!

LAURA: *(zet geluid af)* Nu kan je hem interviewen, Sandra.

PETER: *(tot Laura)* En wij kunnen terug naar onze kajuit.

LAURA: Ok.

(Peter en Laura af naar studio)

SUZANNE: Doe dat goed, eh Kevin.

KEVIN: Ik zal mijn best doen.

SANDRA: Zijn er bepaalde dingen die ik je niet mag vragen, Kevin?

KEVIN: *(lief)* Jij mag me alles vragen.

SANDRA: *(glimlacht)* Ja maar het is wel op de radio, eh. Alle luisteraars zullen het horen.

KEVIN: Geen enkel probleem.

SANDRA: Ok. Dan start ik de opname. *(start recorder)* Goeiemiddag, Kevin. Blij dat ik je mag interviewen. Want jij bent de gitarist van een wel heel toffe band, niet?

KEVIN: Ja, ik ben de basgitarist van The Iron Boys. Dat is een heavy metal band.

SANDRA: Ik ga even vervelend doen. Is heavy metal geen genre waarvan veel mensen denken dat het alleen maar "lawaai" is?

KEVIN: Dat denken er veel, ja. Maar dat is niet zo. Het is in feite rockmuziek, maar dan meestal krachtiger en sneller.

SANDRA: Meestal? Is heavy metal niet altijd krachtig en snel?

KEVIN: Er zijn ook metal ballades.

SANDRA: Oh, dat wist ik niet. Maar heavy metal boort toch veelal angstaanjagende thema's aan zoals satanisme, horror, oorlog.

KEVIN: Ja, maar Wagner deed dat ook. Zijn muziek is ook somber en dramatisch.

SANDRA: Dus jij vergelijkt Heavy Metal met Wagner?

KEVIN: In zekere zin. Heavy metal is een nieuwe stroming die in wezen voortspuit uit de klassieke muziek. Net zoals de moderne schilderkunst door de oude meesters geïnspireerd is.

SANDRA: Je overdondert me met je uitleg, Kevin. Wij gaan zo dadelijk een liedje draaien van jullie band: The Iron Boys. Ik ga er alleszins heel anders naar luisteren dan voorheen. Bedankt voor dit gesprek.

KEVIN: Graag gedaan.

(Sandra zet recorder af, Kevin schuifelt naar de zetel.)

SUZANNE: Dat was kort.

SANDRA: Maar wel krachtig. Ik kreeg er kippenvel van. *(kijkt naar studio)* Nee maar! Kijk daar eens!

(In de studio kussen Peter en Laura elkaar, beiden met koptelefoon op.)

SUZANNE: Zet het geluid eens op.

SANDRA: Die zijn nu niet aan't babbelen, eh Suzanne. Dat zie je toch.

SUZANNE: Nee, maar ik zou wel willen weten bij welk liedje ze zo heerlijk kussen.

SANDRA: Ja, dat zou ik eigenlijk ook wel willen weten. *(zet geluid op)*

(Muziek: het laatste stukje uit "I will always love you" van Whitney Houston. Laura en Peter stoppen met kussen. Lampje "on air" aan.)

PETER: *(zalig)* Hm! Dat was heerlijk! Maar veel te rap gedaan.

LAURA: Zalige cover, eh. Dolly Parton deed het destijd ook niet slecht. Maar ik vind de versie van Whitney Houston toch beter?

PETER: Inderdaad. Maar nu gaan we toch wel weer iets uit onze vinnige bak halen, eh.

LAURA: Graag. Want ik heb zin om eens uit de bol te gaan. Verstand op nul, gevoel op tien.

PETER: Hier zie, daar zie! Onze Laura bloeit open! Heb jij iets gesnoven?

LAURA: Ja. Jouw aftershave.

PETER: Dames en heren, dit is verdoken reclame. Om je vriendin of vrouw te activeren, gebruik Pipo aftershave. Plezier verzekerd.

LAURA: Ik heb echt zin om te feesten.

PETER: Okido! Let's party! Beste luisteraars, zijn jullie spieren opgewarmd? Want hier komt "No Limit" van 2 Unlimited!

(Muziek: "No Limit" van 2 Unlimited. Lampje 'on air' uit. Laura en Peter dansend op. Kevin en Sandra dansen mee, tenslotte Suzanne ook. Veel fun! Dan Gaston en Conny op. Suzanne stelt zich verdoken op.)

GASTON: *(zet geluid af)* Wat is dat hier allemaal!

CONNY: Oh wat een smerboel! *(neemt fles Dettol)*

PETER: Tja. Als de kam van huis is, dansen de luizen.

CONNY: *(gruwelt)* Luizen! In mijn huis!

GASTON: *(tot Peter)* Wie ben jij?

LAURA: Dat is mijn vriendje, pa.

GASTON: Jouw wat?

PETER: Vriendje. Dat is een verkleinwoord waarvan de vergrotende trap luidt: vriend, vrijer, verloofde, schoonzoon. Snappie?

SANDRA: *(neemt Kevin bij de arm)* En dit is mijn vriendje, pa.

LAURA: Wat? Van wanneer?

KEVIN: Van daarstraks. In de kelder en in de keuken.

CONNY: Wat een viezerik! Die hangt vol afval!

SANDRA: Dat is onze hapjesboom. Origineel, eh? *(neemt hapje weg bij Kevin)*
Ook een blokje kaas, ma? *(Conny griezelt)*

GASTON: Wat zijn jullie hier aan 't uitspoken.

SUZANNE: Mag ik me voorstellen? Ik ben Suzanne.

(Laura en Peter stiekem af in studio)

CONNY: *(bewonderend)* Oh! Suzanne, van The Voice!

GASTON: Aangename kennismaking... Suzanne... van The Voice. Wat een eer!

CONNY: Kom je voor een interview?

SUZANNE: Ja. Maar er zijn wel voorwaarden aan verbonden.

GASTON: Het gaat toch niet te veel kosten, eh. Radio Polka is maar een amateurradio. Veel verdienen we daar niet mee.

SUZANNE: Ik vraag alleen een beetje begrip voor deze jongelui. Ze waren een feestje aan 't bouwen.

GASTON: Wel ja. Voor een onschuldig feestje kunnen we eigenlijk niet kwaad zijn, eh Conny?

CONNY: Nee, eigenlijk niet.

SUZANNE: Ze hebben radio Polka gekaapt.

(lampje "on air" aan)

GASTON: WABLIEFT!

SUZANNE: En ze doen dat schitterend.

GASTON: Mijn radio gekaapt! Maar dat gaat niet door! Die vlieger gaat hier niet op! (*woedend naar studio*)

SANDRA: Luister pa! Ons Laura presenteert! (*zet geluid op*)

LAURA: ... hier is de nieuwste song van Beyonce...

GASTON: (*opent deur van studio, onder breekt Laura, we horen zijn stem op de radio*) Uit mijn studio! Allebei! Ik laat mijn radio niet kapen. En zeker niet door amateurs. (*trekt Laura uit de studio*) Vooruit! Er uit, prutsmie! En jij ook, kidnapper! Dit is mijn radio en dat blijft mijn radio.

PETER: (*wijst naar het lampje "on air"*)

GASTON: Miljaarde, miljaarde! Zet die micro af!

(*Peter zet micro af*)

SANDRA: (*boos*) En maar bulderen! Maar dat ons Laura uit haar schulp gekropen is en iets fantastisch gepresteerd heeft, dat zie je niet, eh. Alleen jouw antieke radio telt. Jouw dochter is bijzaak.

(*telefoon belt*)

GASTON: Pakt er niemand op?

SANDRA: 't Is jouw telefoon.

LAURA: (*neemt telefoon op*) Met radio Polka.... Ja, ik ben Laura. Ja, ik ben de presentatrice van radio Pipo... (*lacht*) We hebben er zelf ook veel plezier aan beleefd... Oh, dat was mijn vader... Dat weet ik nog niet... Dank je wel... Ik hoop het ook. (*haakt in*)

PETER: Felicitaties?

LAURA: (*knikt ja*)

SUZANNE: (*tot Gaston*) Zoals je kon horen, wordt radio Pipo geapprecieerd. Ik heb er zelf ook van genoten. Jouw dochters zijn geboren presentatrices. En Peter daar is een formidabele entertainer.

GASTON: Peter? Dat is toch niet die slungel die...

PETER: (*benepen, met fijne stem*) Toch wel, tante Julia.

GASTON: Godmiljaar!

SUZANNE: De jeugd heeft hier fantastische dingen gedaan, mijnheer Gaston. En daarom stel ik voor dat jij de helft van Polka's zendtijd afstaat aan radio Pipo.

SANDRA: Waw!

KEVIN: Dat is nu eens een mooi voorstel, zie.

CONNIE: Ik vind dat geen slecht gedacht, Gaston. Dan heb jij meer vrije tijd.
Want zeg nu eerlijk, zoals het nu ging was jij een slaaf van de radio.

GASTON: Daarom heb ik zopas een nieuwe DJ aangenomen.

PETER: Ja, maar wel ene zonder contract. Ik kan dus elk moment mijn opzeg
doen.

SANDRA: Ik heb nog een extra verzoek.

GASTON: Niet te veel vragen, want dan heb ik de neiging om "nee" te zeggen.

SANDRA: Jullie wilden Laura naar de psychiater te sturen.

LAURA: Dat is niet meer nodig. Ik heb vandaag mijn grenzen overschreden.
Dank zij Suzanne en dank zij Peter.

SANDRA: Die afspraak mag je dus annuleren, ma.

GASTON: *(kortaf)* Nee, laat die afspraak maar staan. *(algemene consternatie, dan tot Conny)* Ga jij maar eens naar de psychiater, schatje. En laat hem die vergroeiing aan jouw hand weg snijden. Dat zou het leven voor ons allemaal gemakkelijker maken.

SUZANNE: Dus jij gaat akkoord met mijn voorstel?

GASTON: Ja, ik ga akkoord. Je hebt gelijk. De jeugd heeft recht op eigentijdse muziek. Ik had dat al langer moeten beseffen. Tenslotte gaat alle muziek over ritme en emoties. Maar ga jij seffens niet alleen een interview weggeven, maar jij gaat ook live moeten zingen.

SUZANNE: Met alle plezier.

GASTON: Conny, zet die verdomde Dettol neer en haal een fles champagne. Laura en Peter kondig Suzanne aan op radio Pipo. Sandra, start de bandopnemer. Kevin... ga rond met de hapjes.

(Laura en Peter zijn in de studio. Lampje on air aan, Gaston het geluid aan)

PETER: Hallo, hallo, hallo, beste luisteraars. Hier is radio Pipo weer. We hadden een hevige storm maar het Spaanse graan heeft de orkaan doorstaan.

LAURA: We zijn er weer met Peter in de ether!

PETER: En met mijn lieve Laura.

LAURA: Voortaan zijn we voor 50% van de tijd te horen op 109.9 FM.

PETER: De bandwijdte van radio Polka.

LAURA: En nu hebben we nog een grote verrassing.

PETER: We zijn er zelf van ondersteboven.

LAURA: Want wie is hier in onze studio?

PETER: Niemand minder dan Suzanne! De winnares van The Voice!

(Conny op met champagne. Suzanne in studio.)

LAURA: Welk liedje ga je zingen, Suzanne?

SUZANNE: Ik zing voor jullie "Rising" van Natalia. Speciaal voor Radio Pipo, omdat daar feniksen zijn opgestegen vandaag. En tegelijk uit dank aan radio Polka, omdat zij de jeugd een kans geeft.

PETER: Suzanne, je bent prachtvrouw! *(tot Laura)* Kom, boordcommandant. Want met jou heb ik nog een paaseitje te pellen.

LAURA: Een paaseitje? Waarom een paaseitje?

PETER: Omdat op een gewoon eitje geklopt wordt en aan een paaseitje wordt gelikt, daar wordt van gesmuld, daar wordt van genoten.

LAURA: *(lachend)* Jij bent zot.

PETER: Yep. Van jou.

(Muziek: "[Rising](#)" van Natalia. Suzanne playbackt in de studio. Laura en Peter dansen, Sandra en Kevin dansen, Gaston en Conny dansen. Ieder op zijn eigentijdse manier.)

EINDE